

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, STUDENI 2015. ■ GODIŠTE IX. ■ BROJ 56 ■ ISSN 1846-4076

DOGAĐAJNICA

Razgovor o Sinodi s
biskupom Antunom
Škvorčevićem

Održana sjednica
Prezbiteruskog vijeća

Biskupijski dan u Požegi

Središnja proslava
završetka Godine
sv. Terezije Avilske u
Požeškoj biskupiji

Skupština biskupa
Đakovačko-osječke
metropolije

Biskup Škvorčević na
međunarodnoj konferenciji
Paneurospke unije

Biskupov poziv na
prikupljanje pomoći za
izbjeglice

IZ NAŠEG CARITASA

Nadbiskup Hranić i
biskup Škvorčević posjetili
izbjeglički kamp
u Opatovcu

ŽIVOT MLADIH

Dječji crkveni zborovi
hodočastili u Katedralu

DUHOVNI KUTAK

Biskupska sinoda o obitelji u Rimu

Brak i obitelj jedno su od najvećih Božjih i ljudskih dobara na kojima je utemeljena sadašnjost i budućnost svijeta. Ove ustanove u suvremenom društvu suočavaju se s brojnim problemima i izazovima, nalaze se u određenoj krizi. Stoga je razumljivo da je papa Franjo prošle godine na tu temu sazvao izvanrednu Biskupsku sinodu, a ove godine redovitu. Kao delegat Hrvatske biskupske konferencije u trojednom radu Sinode sudjelovao je požeški biskup Antun Škvorčević i nekoliko puta susreo se s papom Franjom.

RAZGOVOR O SINODI S BISKUPOM ANTUNOM ŠKVORČEVIĆEM

Crkva evanđeoskim, Isusovim pristupom liječi obiteljske rane, neuspjehe i padove

Razgovor biskupa Škvorčevića s papom Franjom u predvorju dvorane Pavla VI. za opće audijencije, 23.10.2015.

Najvažniji ovogodišnji crkveni događaj zacijelo je bila XIV. Opća skupština redovite biskupske sinode održana u Rimu od 4. do 25. listopada na temu »Poziv i poslanje obitelji u Crkvi i suvremenom svijetu«. Požeški biskup Antun Škvorčević kao delegat Hrvatske biskupske konferencije sudjelovao je u radu Sinode te smo ga zamolili da čitateljima „Zajedništva“ progovori što se to zapravo događalo na tom skupu i koje je njezino značenje za vjernički život i u našoj Biskupiji.

Isusov pristup

Zajedništvo: *Gospodine biskupe, molimo Vas da našim čitateljima najprije pojašnjete što je zapravo Biskupska sinoda i koja je njezina uloga u Crkvi?*

Biskup: U korijenskom smislu „sinoda“ dolazi od grčke riječi „syn-hodos“, što hrvatski znači „zajednički hod“. Naziv Biskupska sinoda u današnjem obliku povezan je s II. vatikanskim saborom, a osnovao ju je papa Pavao VI. 1965. godine. Ona je skup predstavnika svih biskupa Katoličke Crkve iz cijelog svijeta

koji saziva papa i povjerava mu zadaću razmatranja određenih pitanja iz života Crkve kako bi mu svojim savjetom pomogao u vršenju poslanja nasljednika sv. Petra. Biskupska sinoda jedan je od načina očitovanja vjere Crkve da je Isus Krist biskupskom kolegiju na čelu s papom kao nasljednicima apostolskog zbora povjerio zadaću čuvanja i promicanja pologa objavljene vjere te je on izvršava zbornu na način vjerničkog „syn-hodos – zajedničkog hoda“.

Zajedništvo: *Zašto su prošlogodišnja izvanredna i ova redovna Biskupska sinoda bile posvećene baš tematici braka i obitelji?*

Biskup: Brak i obitelj jedno su od najvećih Božjih i ljudskih dobara na kojima je utemeljena sadašnjost i budućnost svijeta. Ove ustanove u suvremenom društvu suočavaju se s brojnim problemima i izazovima, nalaze se u određenoj krizi. Stoga je razumljivo da je papa Franjo prošle godine na tu temu sazvaio izvanrednu Biskupsku sinodu, a ove godine redovitu. Navedeni skup biskupa nije imao zadaću baviti se osudama bilo koga, nego pogledom iz različitih dijelova svijeta i iz različitih kultura svestranije utvrditi probleme koji pritišću brak i obitelj, da bi Crkva evanđeoskim, Isusovim pristupom liječila njihove rane, neuspjehe i padove te usred suvremenih lutanja promaknula njihovu ljepotu po nauku Božjem. Tijekom tri tjedna rada Sinoda se u tom smislu bavila osluškivanjem izazova s obzirom na obitelj, potom pronicanjem u poziv koji je obitelji Bog povjerio i konačno poslanjem obitelji u današnjem svijetu. Vrednovala je brak kao Božju ustanovu od početka

stvaranja u kojem je zajedništvo žene i muškarca usmjereno na potomstvo te progovorila o značenju naravnog braka da bi istaknula posebnost i ljepotu sakramentalnog braka, sudjelovanje roditelja na Božjoj stvaralačkoj moći, odgoju djece u vjeri kako bi u vlastitoj obitelji bili „kućna Crkva“, Božji svjedoci.

Zajedništvo: *Dočarajte nam malo duh Sinode, odnosno ozračje u kojem se odvijao njezin rad?*

Biskup: Sinodalni oci u plenarnim raspravama polazili su od zajedničke vjere da je Bog stvorio čovjeka kao muško i žensko i pozvao ga da u neraskidivom bračnom zajedništvu ljubavi bude plodan te živi obitelj kao temeljnu stvarnost ljudskog postojanja. Govoreći o problemima iz svojih različitih kulturoloških sredina, biskupi su jedni drugima pomogli da svestranije shvate situaciju u kojoj se nalazi brak i obitelj, u molitvi tražili svjetlo Duha Svetoga, i u tom okviru vjere odgovorno razmišljali te donosili zaključke i prijedloge koji na savjetodavan način mogu poslužiti papi Franji u vođenju Crkve. U tom smislu bio je i moj intervent na plenarnom zasjedanju u kojem sam istaknuo hrvatski kontekst s njegovim pozitivnim i negativnim stranama u kojem se žive brak i obitelj. Sudjelovao sam na Sinodi i prije deset godina te je ovo za mene bilo ponovno snažno iskustvo biskupske kolegijalnosti i njezine uloge u Crkvi, sinodalnosti u eklezijalnosti i eklezijalnosti u sinodalnosti.

Obogaćujuća promišljanja

Zajedništvo: *Dio Sinode odvijao se u radnim skupinama. Možete li nam nešto o tome reći?*

Biskup Škvorčević s msgr. Constantinom Barrerom Moralesom, biskupom Sonsonate u El Salvadoru (lijevo) i biskupom msgr. Oscar Urbina Ortega, nadbiskup Villavicencio u Kolumbiji (desno)

Osim u plenarnom zasjedanju, rad Sinode odvijao se i u trinaest jezičnih radnih skupina. Bio sam raspoređen u njemačku govornu skupinu u kojoj je vladalo skladno ozračje i gdje se otvorila veća mogućnost osobnog doprinosa svakog člana. Možda je tome na svoj način pridonijela i sama zgrada Svetog Oficija u kojoj su se održavale sjednice ovog kružaka. U njemu su bila dvojica kurijalnih kardinala, Gerhard Ludwig Müller, predstojnik Kongregacije za nauk vjere i Kurt Koch, predsjednik Papinskog vijeća za promicanje jedinstva kršćana, Kardinal Walter Kasper, umirovljeni predsjednik istoga Vijeća, dvojica kardinala iz važnih europskih nadbiskupija – Christoph Schönborn, bečki nadbiskup, ujedno moderator skupine, te kardinal Reinhard Marx, Münchenski nadbiskup, zatim patrijarh Grčko-Melkitske Katoličke Crkve iz Damaska Grégoire III. Laham, te drugi nadbiskupi i biskupi. Oni su svojom stručnošću i velikim iskustvom dali pečat radu i uvelike pridonijeli oblikovanju završnog sinodalnog dokumenta u vrlo osjetljivim pitanjima. Naravno, bilo je različitih stavova, koji su bili obogaćujući, jer biskupi – premda dijele istu katoličku vjeru – ne razmišljaju jednoumno ili uniformno, nego svatko od njih u odgovornosti za izvornu i cjelovitu vjeru Crkve nastupa na temelju vlastitih uvida, kompetencija i pastoralnog iskustva u promicanju i življenju te vjere. Sve zaključke u njemačkoj govornoj skupini donosili smo jednoglasno, što nekome može izgledati iznenađujuće, osobito ako je pratio izvještaje određenih javnih medija koji su umjetno stvarali napetosti i sukobe, kojih nije bilo.

Zajedništvo: *Kako uopće ocjenjujete medijsko praćenje rada Sinode?*

Biskup: Postojalo je veliko medijsko zanimanje za Sinodu, što je veoma pozitivna činjenica. No, uz primjere vjernog praćenja njezina rada, određeni svjetski i hrvatski javni mediji Sinodu su gotovo sveli na pitanje pričesti crkveno vjenčanih, rastavljenih i ponovno oženjenih vjernika te istospolnih brakova. Šteta, jer su takvim pristupom lišili javnost mogućnosti da dobije uvid u pravo stanje rada Sinode i da bude upoznata s argumentima, osjetljivošću i slojevitosti s kojom su pojedini sudionici pristupali određenim problemima. To se napose odnosi na jedinstvo otaca s obzirom na veliko bogatstvo i ljepotu crkvenog nauka o braku i obitelji po Božjem naumu. Takvim odnosom mediji – osim što nisu

bili cjeloviti u izvješćivanju – poticali su na nerealna očekivanja od Sinode s obzirom na neka rješenja, osobito glede već spomenutog pitanja rastavljenih i ponovno vjenčanih vjernika te istospolnih brakova.

Osjetljivi problemi

Zajedništvo: *Kad je veći dio medija bio toliko zainteresiran za pitanje pričesti rastavljenih i ponovno oženjenih vjernika, recite nam što Sinoda o tom kaže?*

Biskup: Iznenađen sam što neki mediji u svijetu i u Hrvatskoj govore o pobjedi onih članova Sinode koji su bili za pričest rastavljenih i ponovno oženjenih. To se pitanje u završnom dokumentu uopće ne spominje jer se na Sinodi još jedanput očitovalo kako je riječ o osjetljivom i složenom problemu koji traži temeljitije proučavanje koje nadilazi njezin rad. S obzirom na navedeno ostaje na snazi načelna pastoralna otvorenost koju je naznačio papa Ivan Pavao II. u Apostolskoj pobudnici *Familiaris consortio*.

Zajedništvo: *Što zapravo Papa kaže u Pobudnici?*

Biskup: Papa Ivan Pavao II. navedeni dokument napisao je 1980. godine nakon održane Sinode o obitelji kada se iz tadašnje perspektive raspravljalo o različitim problemima i stanjima u kojima se nalaze rastavljene osobe. Kako se prema njima treba odnositi Crkva? Navodim Papinu tvrdnju u *Familiaris consortio* koja je zajedno sa stavovima pape Benedikta XVI. u Pobudnici *Sacramentum Caritatis* bila polazište za raspravu o istim ali zaoštrenijim pitanjima. Taj tekst citira i završni dokument ovogodišnje Sinode u broju 85 a na njega se odnose i brojevi 84 i 86. „Pastiri moraju znati da su, radi ljubavi prema isitni,

Razgovor biskupa Škvorčevića s papom Franjom prije plenarnog zasjedanja sinode 20.10.2015.

Sinodalni oci u plenarnim raspravama polazili su od zajedničke vjere da je Bog stvorio čovjeka kao muško i žensko i pozvao ga da u neraskidivom bračnom zajedništvu ljubavi bude plodan te živi obitelj kao temeljnu stvarnost ljudskog postojanja.

Biskup Škvorčević s patrijarhom Gregorie III Laham, grčko-melkidski, antiohijski patrijarh iz Damaska (Sirija), 23.10.2015.

obvezni dobro razlikovati situacije. Dosta, postoji razlika između onih koji su se iskreno trudili da spase prvi brak, a ipak su sasvim nepravедno napušteni, od onih koji su teškom svojom krivnjom razorili kanonski valjanu ženidbu. Konačno ima i takvih koji su sklopili drugu vezu radi odgoja svoje djece, a koji često, prema njihovoj savjesti, imaju subjektivnu sigurnost da njihova prethodna ženidba, nepopravljivo razorena, nika-

Brak i obitelj jedno su od najvećih Božjih i ljudskih dobara na kojima je utemeljena sadašnjost i budućnost svijeta. Ove ustanove u suvremenom društvu suočavaju se s brojnim problemima i izazovima, nalaze se u određenoj krizi. Stoga je razumljivo da je papa Franjo prošle godine na tu temu sazvaio izvanrednu Biskupsku sinodu, a ove godine redovitu.

Govor biskupa Škvorčevića na plenarnom zasjedanju u sinodalnoj dvorani Pavla VI., 9.10.2015.

da nije ni bila valjana“ (FC 84). Nije teško uočiti da Papa o pitanju rastavljenih osoba govori ovdje u okviru klasičnog načela objektivne moralne norme i subjektivne krivnje za neko djelo.

Zajedništvo: O čemu je točnije riječ?

Biskup: U skladu s navedenim Papinim kriterijem nije pravedno na sve bračne probleme pa i na one rastavljenih osoba jednostavno primjenjivati opće moralne i pravne norme. Naime, moguće je da neka osoba povrijedi objektivnu moralnu i pravnu normu, a da subjektivno nema krivnje, jer za to nisu postojali uvjeti. U svakom slučaju treba imati na umu Isusovu riječ da „nije čovjek radi subote nego subota radi čovjeka“, da nije čovjek radi zakona, nego je on u službi čovjeka. Zakonik kanonskoga prava pretočio je to u normu po kojoj je čovjek i njegovo spasenje vrhovno dobro prema kojem je usmjerena sva djelatnost Crkve. Stoga je zadaća biskupa i svećenika te drugih pastoralnih djelatnika Isusovom metodom razumijevanja s velikom osjetljivošću nastojati razlučivati grijeh od grješnika, te grješnika u

Bilo je različitih stavova, koji su bili obogaćujući, jer biskupi – premda dijele istu katoličku vjeru – ne razmišljaju jednodimenzionalno ili uniformno, nego svatko od njih u odgovornosti za izvornu i cjelovitu vjeru Crkve nastupa na temelju vlastitih uvida, kompetencija i pastoralnog iskustva u promicanju i življenju te vjere. Sve zaključke u njemačkoj govornoj skupini donosili smo jednoglasno, što nekome može izgledati iznenađujuće, osobito ako je pratio izvještaje određenih javnih medija koji su umjetno stvarali napetosti i sukobe, kojih nije bilo.

svakom pa i najgorem slučaju poštivati, a njegovo ranjeno ili bolesno stanje liječiti putem snažnijeg povezivanja s Bogom i njegovim milosrdem.

Zajedništvo: Da li je to sve što treba poduzimati s obzirom na rastavljene?

Biskup: Uz primjenu načela pravednog razlučivanja stanja nečije rastave i njegove krivnje za to, potrebno je praćenje takvih osoba sa strane Crkve da one ostanu u njezinom zajedništvu na razini koju njihova stvarna situacija omogućuje. U nekim slučajevima, koje navodi sam papa Ivan Pavao II. bit će moguće da oni pristupaju i svetoj pričesti te žive puno zajedništvo s Isusom Kristom i Crkvom, a u drugim slučajevima ono će se moći ostvarivati na razini koja ne uključuje pričest. To je u skladu sa stupnjevitim poimanjem pripadnosti istoj Isusovoj Crkvi o čemu govore i dokumenti II. vatikanskog sabora. Ovogodišnja Sinoda zaključila je i u završnom dokumentu naznačila da u navedenom smislu valja produbiti teološka, moralna, i pravna pitanja te njihovu primjenu u pastoralnom radu, napose glede rastavljenih. Praćenje određenih osoba u njihovu stanju moralnih i pravnih prijestupa te razlučivanje objektivne krivnje u konkretnom slučaju i do sada su bili prisutni u ispovjednoj praksi, koja je osobni susret svećenika i pokornika.

Bog se nikada ne odriče čovjeka

Zajedništvo: Iz toga proizlazi da je Crkva pozvana tim osobama iskazivati milosrđe. Kako ispravno razumjeti Božje milosrđe?

Biskup: U tom pogledu postoje različiti pastoralni pristupi. Jedan polazi od Božje istine i pravednosti, a drugi od Božjeg milosrđa. Po prvom pristupu istina i pravednost zahtijevale bi da se moralna načela objektivno primjenjuju na ljude bez obzira na njihovo subjektivno stanje. Tako se izlažemo opasnosti legalizma i rigorizma, te se može dogoditi da onaj koji tako radi bude bezosjećajan i nemilosrdan. Po drugom pak postupku milosrđe zahtijeva da se u primjeni moralnih normi ozbiljno uzme u obzir konkretna situacija u kojoj pojedina osoba živi. U tom slučaju opasnost je upasti u moralni »situacionizam« ili »okazionalizam«, i moralna načela prilagođavati onako kako zapravo diktira neka situacija. Kako pomiriti ta dva pristupa i uvjerljivo pokazati da pravednost i milosrđe nisu međusobno oprečni? Papa Franjo je na ovoj Sinodi, ali već i ranije dao veliki poticaj da razmišljamo u smjeru zdravoga kršćanskog personalizma. Naime, Isus je izjavio da Sin čovječji nije došao osuditi svijet, nego da se on spasi po njemu, da čovjek nije stvoren radi subote, nego subota radi čovjeka. Prema tom kriteriju nastupio

Razgovor biskupa Škvorčevića s papom Franjom u predvorju dvorane Pavla VI. za opće audijencije, 23.10.2015.

U skladu s navedenim Papinim kriterijem nije pravedno na sve bračne probleme pa i na one rastavljenih osoba jednostavno primjenjivati opće moralne i pravne norme. Naime, moguće je da neka osoba povrijedi objektivnu moralnu i pravnu normu, a da subjektivno nema krivnje, jer za to nisu postojali uvjeti. U svakom slučaju treba imati na umu Isusovu riječ da „nije čovjek radi subote nego subota radi čovjeka“, da nije čovjek radi zakona, nego je on u službi čovjeka.

je prema javnoj preljubnici koju je po Mojsijevu zakonu trebalo kamenovati, u slučaju Mateja Carinika, Samaritanke i drugih. Očito je da postoje određene napetosti između milosrđa i istine, milosrđa i pravde. Međutim, Bog se nikad ne odriče čovjeka, pa ni onda kad se nalazi u najtežem moralnom stanju. On se stoga ne ravna po pravednosti utemeljenoj na uzajamnosti, dobro za dobro, zlo za zlo, nego po pravednosti ljubavi koja svakoga – pa i najtežeg zločinca – kao svoje stvorenje želi dovesti do njegova punog ostvarenja te ga liječi svojim milosrdem. To znači da se ni mi ne smijemo nikog odreći. Kako smo spomenuli, Isus Krist se nije odrekao žene preljubnice, nije ju osudio, ali joj je rekao: »Idi i odsada nemoj više grijehiti«. Milosrđe dakle traži pokriće u našem životu. Taj pristup bio je prisutan u svim promišljanjima na Sinodi. On nije bez poteškoća i određenog rizika, u koji se upustio sam Bogočovjek Isus.

Zajedništvo: Na Sinodi se čuo govor i o „pastoralnom obraćenju“. Što bi to značilo?

Biskup: Spomenuo sam kako je Sinoda potaknula da po Isusovu uzoru sa svojevrsnog masovnog pastorala u kojem se uglavnom jednako primjenjuju moralno-pravna načela na sve vjernike, hrabrije prijedemo na personalizirani pastoral, u kojem se osobno pristupa svakom vjerniku, upoznaje njegovo stanje, iskazuje razumijevanje i milosrđe te pomaže da u skladu s time živi zajedništvo u Crkvi i vrši poslanje u svijetu. Taj svojevrsni obrat papa Franjo naziva „pastoralnim obraćenjem“. On ga je na svoj način posvjedočio svojim Apostolskim pismom „Mitis Iudex Dominus Iesus – Blagi sudac, Gospodin Isus“ u promjeni postupka za sudsko poništenje nevaljano sklopljenog sakramentalnog braka. „Pastoralno obraćenje“ traži od biskupa i svećenika pronalaženje novih osposobljenih suradnika s kojima bi se navedeni pristup u djelovanju Crkve mogao ostvarivati. Nakon Sinode toj za-

Susret biskupa Škvorčevića s papom Franjom u sinodalnoj dvorani na početku plenarnog zasjedanja 10.10.2015.

Zahvalan sam Bogu što sam na Sinodi mogao biti dionikom snažnog iskustva crkvenosti i što sam se nekoliko puta mogao susresti s papom Franjom, i progovoriti mu o nekim crkvenim pitanjima u Hrvatskoj. Obogaćen sam upoznavanjem različitih ljudi iz mnogih dijelova svijeta, iz različitih kultura, i u toj sam različitosti snažno osjetio jedinstvo iste vjere po kojoj je Isus Krist snagom svoga Duha bio prisutan u onome što su biskupi u svojoj pastirskoj brizi zastupali, zauzimajući se za dobro Crkve, braka i obitelji.

daći trebamo posvetiti pozornost i mi u Hrvatskoj.

Zajedništvo: Na kraju, što je za Vas osobno najznačajnije na ovoj Sinodi?

Biskup: Zahvalan sam Bogu što sam na Sinodi mogao biti dionikom snažnog iskustva crkvenosti i što sam se nekoliko puta mogao susresti s papom Franjom, i progovoriti mu o nekim crkvenim pitanjima u Hrvatskoj. Obogaćen sam upoznavanjem različitih ljudi iz mnogih dijelova svijeta, iz različitih kultura, i u toj sam različitosti snažno osjetio jedinstvo

iste vjere po kojoj je Isus Krist snagom svoga Duha bio prisutan u onome što su biskupi u svojoj pastirskoj brizi zastupali, zauzimajući se za dobro Crkve, braka i obitelji. No, smatram da je jedan od najznačajnijih događaja na Sinodi bio govor pape Franje 17. listopada na proslavi 50. obljetnice osnutka Biskupske sinode u kojem je ocrtao viziju Crkve u njezinoj sinodalnosti na svim razinama, zasnovanoj u misli II. vatikanskog sabora. Ostvarivanje te Papine vizije imat će dalekosežno značenje za Crkvu u suvremenom svijetu.

Biskup Škvorčević sa čikaškim nadbiskupom Cupichem, vojnim ordinarijem u BiH Vučkovićem i msgr. Salvadorom Pineirom Garcia-Calderon, nadbiskup Ayacucho o Huamanga (Peru), po majci Hrvat 25.10.2015

Biskup Škvorčević s biskupom Gherghelom iz Rumunjske i episkopom Andrejem, episkopom SPC iz Beča 23.10.2015.

SJEDNICA PREZBITERSKOG VIJEĆA

Pastoral naše Biskupije treba biti označen velikom osjetljivošću za osobe u bračnoj i obiteljskoj krizi

Piše: Ivica Žuljević • Snimio: Krunoslav Juraković

U Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Biskupskom domu u Požegi pod predsjedanjem biskupa mons. dr. Antuna Škvorčevića održana je 28. listopada redovita sjednica Prezbiterskog vijeća Požeške biskupije.

Sjednica je započela Molitvom trećega časa. Potom je biskup pozdravio prisutne vijećnike i spomenuo kako današnji blagdan dvojice apostola, sv. Šimuna i Jude Tadeja, pomaže stvoriti pravo raspoloženje vjere u radu sjednice. Rekao je da nas pročitani ulomak iz Pavlove Druge poslanice Korinćanima podsjeća na podjele koju su postojale u korintskoj zajednici te Pavao pred tom činjenicom ukazuje na to da je Bog u nas položio riječ pomirenja, da smo kao Kristovi službenici pozvani surađivati s njom i djelovati na pomirenju s Bogom kao temeljem pomirenja s ljudima. Spomenuo je da je u svetopisamskom poimanju riječ poistovjećena s osobom Isusa Krista, da je on svetim krštenjem i sakramentom svetoga reda položen u naše svećeničke sudbine te smo snagom njegova Duha pomireni s Bogom da bismo to stanje svjedočili i živjeli u odnosu prema drugima. Bilo bi žalosno u radu Prezbiterskog vijeća, nastavio je biskup, nastupati i zastupati nešto što proizlazi iz naše ljudske ranjenosti i podijeljenosti te smo stoga u molitvi nastojali probuditi skrušenost srca i otvoriti se Bogu da on snagom Duha u nama oživi pomirenost s njime i međusobno te u takvom raspoloženju razmišljamo i donosimo zaključke. Biskup je rekao kako je upravo tu dimenziju vjere snažno iskusio na Biskupskoj sinodi u Rimu

na kojoj su sudjelovali različiti ljudi iz mnogih dijelova svijeta; iz različitih kultura, ali iste vjere po kojoj je Isus Krist snagom svoga Duha bio prisutan u onome što su u svojoj pastirskoj brizi zastupali zauzimajući se za dobro Crkve, braka i obitelji. Biskup je poželio da to raspoloženje vlada među vijećnicima i na ovom zasjedanju.

Osjetljivost za slavenskog čovjeka

Zatim je istaknuo kako se nalazimo pred svetkovinom Svih svetih koja podsjeća na našu prolaznost i koja je uključena u Isusovo djelo muke, smrti i uskrsnuća po čemu je naše ljudsko uzdignuto u nebesko, a zemaljsko u božansko. To je istina našeg postojanja u Isusu Kristu koju ne smijemo nikada zaboraviti. Naglasio je kako su i na ovoj sjednici prisutna različita pitanja i problemi koji muče hrvatskog, a osobito slavenskog čovjeka te da bi u ovom trenutku trebali za njega imati posebnu osjetljivost vjere i očitovati je pred parlamentarne izbore zauzimajući se da oni koji se kandidiraju za hrvatski Sabor budu nositelji vrijednosti i služe ljudskom dostojanstvu trudeći se oko izlaska iz stanja društvenih podjela i osiromašenja. Slijedeći taj biskupov poticaj, vijećnici su smatrali prikladnim uputiti apel hrvatskoj javnosti prigodom parlamentarnih izbora podsjećajući na osobito teško stanje u Slavoniji zbog osiromašenja i iseljavanja cijelih obitelji te zbog opasnosti od gubitka onoga što je u Domovinskom ratu krvlju obraneno. Također će tražiti da oni koji se kandidiraju za saborske dužnosnike posvjedoče kako im je stalo do dobra čovjeka, a ne do osobne koristi. Vijećnici su jednoglasno prihvatili predloženi tekst Apela.

Vjera o obitelji i braku

Nakon što je tajnik Vijeća Ivica Žuljević pročitao zapisnik s prethodne sjednice, vijećnici su se zajedno s biskupom osvrnuli na pojedine zaključke kao i na njihovo izvršenje. Prisjetili su se nedavnih izbora novih članova za župna ekonomska vijeća koji su protekli u skladu s propisima te spomenuli važnost tiskanja knjžice *Upravljanje župnim vremenitim dobrima* s objelodanim dokumentima koji trebaju pomoći župnicima i članovima župnih ekonomskih vijeća u upravljanju navedenim dobrima. Biskup je zatim predstavio nove članove Prezbiterskog vijeća, izabrane nakon ljetnih premještaja iz reda župnih vikara, predstavnika dekanata i biskupijskih ustanova.

Usljedio je razmatranje značenja Opće skupštine Redovite biskupske sinode 2015. za pastoral braka i obitelji u Požeškoj biskupiji. Biskup je prikazao vijećnicima svoj trogledni rad na Sinodi naglasivši da je papa Franjo u nju snažno unio svoj pristup jasnoće o nerazrješivosti braka, a s druge strane i zauzetost za pastoralnu otvorenost, blizinu, razumijevanje i milosrđe prema svima koji su ranjeni rastavom te za njihovu uključenost u život Crkve. Istaknuo je kako bi želio da se to *pastoralno obraćenje*, kako ga je nazvao Papa, prenese u pastoral Požeške biskupije koji treba biti označen velikom osjetljivošću za osobe u bračnoj i obiteljskoj krizi, uvijek u svijesti da nisu ljudi radi Crkve, nego ona radi njih. Rekao je da ljude u problemima treba pratiti duhovnom pomoći te evanđeoski spasenjski dinamizam, kojim je Isus pristupao grješnicima da bi ih liječio u njihovoj izgubljenosti, snažnije unositi u krizna stanja. Vijećnicima je uručen hrvatski prijevod teksta završnog sinodalnog dokumenta broj 84., 85. i 86. te je biskup na temelju njega konkretno protumačio problematiku koja se krije u njegovoj pozadini i koja može pomoći u oblikovanju pastorala rastavljenih osoba. Zatim je predsjednik Ureda za crkvenopravna pitanja Požeške biskupije Želimir Žuljević predstavio sastojnice promjene postupka za sudsko poništenje nevaljano sklopljenog sakramentalnog braka, kako ga je odobrio papa Franjo u Apostolskom pismu *Mite Iudex Dominus Jesus*, te je zaključeno da se za svećenike i vjernike izradi informacija o tim novostima. Biskup je upozorio na značenje vjere s obzirom na sakramentalni brak obrazloživši potrebu da se u tom smislu promisli dosadašnji plan i program održavanja tečajeva pripreve za brak. Osnovana je radna skupina u sastavu: Želimir Žuljević, Josip Krpeljević i Jozo Jurić koja će na temelju dosadašnjeg iskustva i novih naglasaka u sinodalnom dokumentu te spomenutom Papinom Apostolskom pismu predložiti obnovljeni koncept tečaja pripreve za brak.

Jubilee milosrđa

Na sjednici se zatim raspravljalo o Izvanrednom jubileju milosrđa i župnoj pripravi za Biskupijski euharistijski kongres 2017. godine. Biskup je podsjetio kako je na Biskupijskom danu 26. rujna ove godine načelno rečeno da će Godina milosrđa biti ujedno i vrijeme župne pripreve za Euharistijski kongres i 20. obljetnicu utemeljenja Požeške biskupije što će se ostvarivati po korizmenoj katezi usredotočenoj na sakrament pomirenja kao i na katehezama u vazmeno vrijeme s naglaskom na sakramentu svete euharijstije te sa slavljeničkim postajnim središtem o svetkovini Tijelova. Iduće korizme vjernici pojedinih dekanata hodočastit će u Katedralu, crkvu jubilejskog oprosta.

Godina milosrđa bit će ujedno i vrijeme župne pripreve za Euharistijski kongres i 20. obljetnicu utemeljenja Požeške biskupije što će se ostvarivati po korizmenoj katezi usredotočenoj na sakrament pomirenja kao i na katehezama u vazmeno vrijeme s naglaskom na sakramentu svete euharijstije te sa slavljeničkim postajnim središtem o svetkovini Tijelova. Iduće korizme vjernici pojedinih dekanata hodočastit će u Katedralu, crkvu jubilejskog oprosta.

Edukacije za animatore mladih

Daljnja točka dnevnoga reda bila su određena pitanja pastorala i uprave vremenitim crkvenim dobrima. Predstojnik Katehetskog ureda Robert Mokri predstavio je vijećnicima projekt edukacije župnih animatora mladih i djece. Istaknuo je kako je projekt oblikovan temeljem prošlogodišnjeg rada s mladim svećenicima na susretima trajne formacije. Svaki župnik odabrat će mlade koji će na dekanatskoj razini biti uključeni u program edukacije kako bi u svojim župama kao animatori mogli surađivati u radu s djecom i mladima. Istaknuta je višestruka važnost toga projekta, napose zbog svjedočenja prihvaćenosti mladih u župama i uključenosti u župno pastoralno djelovanje. U vezi navedenog, otvoreno je pitanje suradnje vjeroučitelja i župnika te sudjelovanje vjeroučitelja u životu župne zajednice. Istaknuto je kako je vjeronauk u školi sastavni dio župnog pastorala te se svećenici ne mogu izuzeti iz tog poslanja i trebaju biti prisutni na školskom vjeronauku i u obrazovnim institucijama ne mijesajući se pritom u dijelove nastavnog procesa za koje nemaju ovlasti.

Biskupijski ekonom Dražen Akmačić progovorio je o pitanjima upravljanja vremenitim dobrima povezanima sa župnim premještajima prošloga ljeta. Prikazao je funkcioniranje svećeničkog mirovinskog fonda koji prema sadašnjem načinu prikupljanja sredstava nije dovoljan te o traženju novih mogućnosti njegove realizacije.

Apel Prezbiterskog vijeća prigodom parlamentarnih izbora

Birajmo one kojima je stalo do dobra hrvatskog čovjeka

Kao predstavnici svih svećenika Požeške biskupije okupili smo se na redovito jesensko zasjedanje Prezbiterskog vijeća 28. listopada 2015. u Požegi pod predsjedanjem biskupa mons. Antuna Škvorčevića. U svjetlu skorih izbora za novi saziv Hrvatskoga sabora, razmatralo se, između ostalog, i sve teže stanje slavenskog čovjeka, dugogodišnji odnos državnih dužnosnika prema problemima na ovim prostorima, manjak potrebne pozornosti za ratne posljedice te gospodarsku opustošenost, zanemarenu poljoprivredu, iseljavanje mladih i cijelih obitelji zbog nemogućnosti pronalaska radnog mjesta. Na taj način zapadna i istočna Slavonija, u kojoj su brojni hrvatski branitelji tijekom Domovinskog rata položili živote, postaje sve praznijom te je od nekada bogatog dijela Hrvatske postala jednim od njezinih najsiromašnijih prostora. Ono što je krvlju obranjeno postupno postaje izgubljeno u miru. Građane zabrinjava što u promidžbi pred parlamentarne izbore mnogi koji traže naklonost slavenskog čovjeka i njegove glasove nisu predstavili uvjerljiv i realan program prema kojem će se u Hrvatskom saboru i izvršnim tijelima vlasti zauzimati da Slavonija dobije zakonski status koji će omogućiti da se pod povoljnijim uvjetima može ulagati u njezino gospodarstvo, a napose da poljoprivreda bude ugrađena u cjelovit gospodarski sustav Republike Hrvatske te da oni koji se njome bave, mogu dostojno živjeti.

Upućujemo poziv kandidatima za Hrvatski sabor da temeljito i prema savjesti promisle je li im više stalo do vlasti ili do dobra hrvatskog čovjeka te da u tom smislu oblikuju uvjerljiv program za koji će se zauzimati u slučaju pobjede. Pozivamo vjernike i sve druge građane da u nedjelju 8. studenog 2015. iziđu na izbore i dadu svoj glas onima za koje vjeruju da će se boriti za njihovo dobro, za gospodarski i sveopći razvoj Slavonije. Svoju vjerničku građansku svijest iskazat ćemo na dan izbora i molitvom da Bog prosvijetli um i srca svih koji će biti izabrani da promiču opće dobro za sve građane naše domovine.

BISKUPIJSKI DAN U POŽEGI

Susret zahvalnosti Bogu za našu mjesnu Crkvu

Prigodom 18. obljetnice uspostave Požeške biskupije, 26. rujna održan je u Požegi Biskupijski dan na koji su se, uz svećenike, redovnike te redovnice, okupili i svi oni koji u župama obnašaju određene službe. Svi oni sudjelovali su u Katedrali na svečanosti otvorenja Biskupijskog dana.

U prigodnoj riječi biskup Antun Škvorčević rekao je: "Dobro došli u Požegu na Biskupijski dan! Od srca vam čestitam 18. obljetnicu uspostave Požeške biskupije pod geslom *Krist danas i uvijek. Aleluja!*" Zatim je pozdravio mons. Želimira Puljića, zadarskog nadbiskupa i predsjednika Hrvatske biskupske konferencije, mons. Vjekoslava Huzjaka, bjelovarsko-križevačkog biskupa te sve ostale nazočne: svećenike, dakone, redovnike i redovnice, bogoslove, vjeroučitelje, članove novoizabranih župnih ekonomskih i pastoralnih vijeća, Caritasove volontere, članove crkvenih zborova, lektore i izvanredne djelitelje svete pričesti, članove crkvenih udruga i pokreta. "U Požegi ste se danas okupili vi koji u našoj mjesnoj Crkvi imate posebno poslanje ili službu. Želio bih

vam svima, na čelu s vašim svećenicima, od srca zahvaliti što svojom vjerničkom požrtvovnošću dajete dragocjeni doprinos u životu svojih župa i naše Biskupije. Ovo je susret zahvalnosti Bogu za našu mjesnu Crkvu i skup ohrabrenja da još zauzetije uložimo svoje snage za Božju stvar u svojoj hrvatskoj domovini", poručio je biskup.

Dodao je da u našim srcima, mislima i molitvi danas posebno mjesto ima i sv. Ivan Pavao II., utemeljitelj Požeške biskupije, čiji djelić krvi čuvamo u relikvijaru položenu u njegovoj kapeli u katedralnoj kripti. „Naš sveti Utemeljitelj uzdigao je ovu časnu požešku crkvu na dostojanstvo Katedrale, crkve majke novoosnovane Biskupije, a pod zaštitom sv. Terezije Avilske. O 500. obljetnici njezina rođenja zajedno s njom svom iskrenošću potvrđujemo Bogu kako nas srce uvjerava da smo za njega stvoreni i da nam je samo on dostatan", istaknuo je biskup te otvorio Biskupijski dan sa željom da on bude pobožan, radostan, pun međusobne pažnje i poštovanja u prisutnosti i blizini Onoga koji nas snagom svoga Duha voli i koji je sebe dao za nas da bi pobijedio smrt i ostao jedina naša nada - *Krist, danas i uvijek, Aleluja!*

Poslušnost Isusu Kristu

Svirajući na trubama i orguljama izveli su melodiju, a svi potom otpjevali biskupijsko geslo *Krist danas i uvijek, Aleluja* koje se u svim crkvama Požeške biskupije izvodi na svim svetim misama kao poklik nakon evanđelja. Slijedilo je kratko čitanje iz Poslanice Hebrejima iz koje je i preuzeto navedeno biskupijsko geslo, na što je biskup protumačio kako se poslušnost poglavarima o kojoj govori Poslanica odnosi ponajprije na Isusa Krista koji je svojim djelom na križu i pobjedom nad smrću postao svedvladar i u vremenskom smislu - jučer, danas i uvijek

- te mu valja pokloniti svu pozornost sluha svoga srca i odvažno opredjeljenje života te u njemu ostvarivati istinu i smisao. Dodao je da nam je uz njega svojevrsni poglavar i sv. Ivan Pavao II., utemeljitelj Biskupije, te da nam ga valja slijediti u njegovu učenju i u primjeru življenja.

Zatim su pojedini predstavnici spomenutih župnih službi uputili Bogu zahvalu i uzdigli pohvalnicu za utemeljenje Biskupije, za prvog biskupa Antuna, svećenike, redovnike i redovnice kao i sve druge službenike po čijoj suradnji živi i raste požeška mjesna Crkva. Iza pojedinih zahvala i pohvala nazočni su pjevali riječi sv. Terezije *Samo je Bog dostatan*. Biskup je završio zbornom molitvom i zazvao Božji blagoslov na radni dio Biskupijskog dana koji je nakon toga započeo.

Članovi navedenih skupina crkvenih službenika krenuli su iz Katedrale na predviđena mjesta gdje su imali svoje radionice. Svećenici, redovnici i redovnice te vjeroučitelji i bogoslovi okupili su se u velikoj Dvorani sv. Terezije Avilske gdje je karmelitanin o. Dario Tokić održao razmatranje na temu „Ljubav sv. Terezije Avilske za Crkvu“. Biskup Škvorčević nadovezao se istaknuvši da je sv. Terezija u burnom vremenu 16. stoljeća shvatila kako joj je Bog dodijelio mjesto u Crkvi da na njemu živi svoju vjernost Isusu Kristu i tako da svoj doprinos njezinoj obnovi. Upotrijebio je sliku mozaika i rekao kako je Bog po svom nedokučivom naumu postavio svakoga od nas na određeno mjesto, u neku službu u Crkvi. Istaknuo je da svaki pojedinac poput kamenčića u mozaiku ima svoj smisao samo kao sastavni dio cjeline Isusova živog crkvenog organizma te da je i danas na Biskupijski dan potrebno provjeriti koliko smo čvrsto ugrađeni u taj Božji mozaik i jesmo li dovoljno čisti i svijetli u posebnosti svoje osobe koja poput boje određenog kamenčića pridonosi ljepoti cjeline. Spomenuo je da u tom smislu svaki od nas u svom djelovanju treba živjeti odnos prema drugima s kojima vrši jedno Isusovo poslanje u njegovoj Crkvi što se očituje i potvrđuje na različitim razinama, napose u suradnji na zajedničkim pastoralnim programima.

Jubilej milosrđa

Predstavio je potom programe koji će se odvijati u Požeškoj biskupiji tijekom započete pastoralne godine istaknuvši da će oni, po odredbi pape Franje, biti ispunjeni sadržajima Izvanrednog jubileja milosrđa. Rekao je da će Jubilej započeti 13. prosinca na 3. nedjelju došašća otvaranjem svetih vrata u Voćinu i u požeškoj Katedrali te da će za korizmu sljedeće godine, po uzoru na prethodne godine, biti pripravljene kateheze na temelju Enciklike pape Ivana Pavla II. *Dives in Misericordia* pri čemu će se posebna pozornost posvetiti sakramentu pomirenja, a tijekom vazmenog vremena sakramentu svete euharistije te da će sve to služiti pripra-

vi za 3. biskupijski euharistijski kongres koji će se održati o 20. obljetnici uspostave Požeške biskupije, 30. rujna 2017. godine. Najavio je da će navedenim sadržajima biti prožeta i sva hodočašća u biskupijska marijanska svetišta tijekom iduće godine, a da se godišnje inozemno biskupijsko hodočašće organizira u Svetu Zemlju od 15. do 21. veljače 2016. Istaknuo je da će u pripravi za Godinu Izvanrednog jubileja milosrđa na arhidakonatskim susretima svećeničke trajne formacije u studenom biti obrađivana Enciklika pape Franje „Laudato si’ – Hvaljen budi“ i njegova Bula o Izvanrednom jubileju milosrđa „Misericordiae Vultus – Lice milosrđa“.

Nakon toga je predstojnik Katehetskog ureda Požeške biskupije Robert Mokri najavio programe za vjeroučitelje koji će se održati u narednoj pastoralnoj i školskoj godini, a povjerenik za posvećeni život Požeške biskupije fra Milan Kristo obznanio je što se još predviđa do zatvaranja Godine posvećenog života na blagdan prikazanja Gospodinova, 2. veljače iduće godine u požeškoj Katedrali.

U crkvi sv. Lovre okupili su se članovi različitih crkvenih zborova kojima je vlč. Mario Večerić protumačio ulogu pjevanja u liturgijskom slavlju na temelju knjižice koju su svi zborovi već ranije primili.

Pod vodstvom katedralnog orguljaša i zbrovođe Alena Kopunovića Legetina održali su i vježbu pjevanja za euharistijsko slavlje koje je slijedilo u Katedrali. Novi članovi župnih ekonomskih vijeća koji su prošlih dana izabrani i potvrđeni kao i članovi pastoralnih vijeća okupili su se u crkvi Duha Svetoga. Svi ekonomski vijećnici primili su knjižicu *Upravljanje župnim vremenitim dobrima* gdje su tiskana tri glavna dokumenta koja će im pomoći u vršenju njihove službe. Na temelju važećih crkvenih propisa, Milan Vidaković, član Biskupijskog ekonomskog vijeća, progovorio je o ulozi i obvezama župnih ekonomskih vijeća. Zatim je Robert Mokri, voditelj Ustanove za uzdržavanje klera i drugih crkvenih službenika, govorio o gradnjama crkvenih objekata dok je Dražen Akmačić, biskupijski ekonom, pojasnio obveze župa prema Biskupiji. Goran Lukić, ravnatelj Caritasa Požeške biskupije, govorio je o ulozi župnih pastoralnih vijeća u djelovanju župnog Caritasa.

Lektori i izvanredni služitelji svete pričesti sudjelovali su na programu u maloj Dvorani sv. Terezije Avilske. O značenju navedenih službi i načinu njihova vršenja govorio je stalni đakon Zdravko Tičl. Članovi crkvenih udruga i pokreta susreli su se u prostorima Odgojno-obrazovnog centra Požeške bisku-

pije. Predavanje o mjestu i ulozi udruga i pokreta u pastoralnom djelovanju Crkve izložio je biskupijski kancelar Josip Krpeljnovič. Svi sudionici navedenih skupina ponovno su se okupili u Katedrali i prije euharistijskog slavlja zaključili radni dio Biskupijskog dana molitvom za Požešku biskupiju i svoje uspješno djelovanje u župama.

OBLJETNICA POSVETE POŽEŠKE KATEDRALE I 18. GODIŠNICE USPOSTAVE BISKUPIJE

Neka naša Biskupija služi dostojanstvu čovjeka po Božjem naumu

U nedjelju 27. rujna prigodom svetkovine Obljetnice posvete požeške Katedrale, 18. obljetnice uspostave Požeške biskupije i redne prve biskupa, u Katedrali je održano svečano slavlje koje je predvodio biskup Antun Škvorčević. On je rekao kako svetkovina Obljetnice posvete Katedrale "podsjeća na Isusa Krista koji u snazi Duha Svetoga okuplja Crkvu i izgrađuje je kao živi Božji hram koji smo svi mi vjernici". Spomenuvši 18. obljetnicu uspostave Požeške biskupije rekao je kako je Isus Krist uložio u zajedništvo naše mjesne Crkve svoju prisutnost i svjetlo, ljubav i žrtvu svoga križa te uskrсну pobjedu kako bismo mi mogli biti njegov živi organizam, njegova Crkva. Zahvalio je za to djelo koje se ostvaruje po služenju biskupa, svećenika, redovnika i redovnica te po svem puku Božjem uputivši svima zahvalu.

U homiliji biskup je spomenuo kako je dao Bog da je prije osamnaest godina na današnji dan slavlje uspostave Požeške biskupije bilo obasjano suncem kao da je želio time posvjedočiti da nas prati svojim svjetlom i toplinom na početku života naše mjesne Crkve. Povezao je to s ovogodišnjim hladnim danom i rekao da nas podsjeća kako je moguće da se u nama ohladi prvotni žar za Božji naum o nama.

Ukazao je na naviještenu Božju riječ koja nam pomaže ugrijati se za Boga i od njegove topline živjeti. Biskup je potom naglasio kako današnja svetopisamska čitanja govore o gradnji koja ima temelj te o građevini koja ima vrata.

"Prorok Ezekiel tumači u prvom čitanju da postoje vrata kroz koja se ulazi u prostor Božje slave.

Ta Božja vrata su Isus Krist koji je sam za sebe rekao da je on vrata", utvrdio je biskup. Pozvao je nazočne da se svaki puta kad ulaze kroz vrata Katedrale čiju obljetnicu posvete slave podsjetite na Isusa Krista te obnove svoju želju po njemu učiti u Božji svijet.

Pojasnio je potom kako građevina crkve mora imati čvrst temelj koji je postavio dobar arhitekt te podsjetio na događaj devedesetih godina prošlog stoljeća kada je današnjoj Katedrali prerezan temelj kako bi se spriječilo nadiranje vlage, ali je na taj način istodobno narušena njezina statika. Utvrdio je kako se lako može dogoditi da i temelj čovjekova postojanja postane nesiguran te podsjetio na tvrdnju sv. Pavla Korinćanima da nema sigurnijeg životnog temelja od Isusa Krista. "Tamo gdje Bog nije temelj, ruši se zdanje našeg dostojanstva i razara civilizacija", rekao je. Posvjestio je prisutnima činjenicu trinaestoljetne hrvatske povijesti i zajedništva s Isusom Kristom koje svjedoči kako je On bio čvrst temelj hrvatskome čovjeku. Dodao je, pozivajući se na sv. Pavla, da se protubožjim opredjeljenjima upropaštava čovjek kao živi Božji hram.

"Providnosnom odlukom sv. Ivana Pavla II. počeli smo živjeti zajedništvo u požeškoj Biskupiji.

Tada nam je pred oči stavljena stvarnost Božje Crkve koju Isus Krist okuplja u snazi Duha Svetoga te pomaže svakome od nas ulaziti u Božji svijet. Neka Vašom molitvom i žrtvom te Božjom pomoću naša Biskupija ide svijetom služeći Božjem dostojanstvu o čovjeku", rekao je biskup te navedena nastojanja povjerio zagovoru sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale i sv. Lovre, zaštitnika Požeške biskupije.

Na kraju euharistijskog slavlja zahvalio je svima za sudjelovanje na svetom slavlju, među njima i požeško-slavonskom županu sa suradnicima i gradskom predstavništvu. Prisutnim sestrama milosrdnicama čestitao je blagdan sv. Vinka Paulskog, njihova svetog utemeljitelja.

SREDIŠNJA PROSLAVA ZAVRŠETKA GODINE SV. TEREZIJE AVILSKJE U POŽEŠKOJ BISKUPIJI

Poput sv. Terezije naučimo: »Tko ima Boga, ni u čem ne oskudijeva«

U okviru Biskupijskog dana, 26. rujna u požeškoj Katedrali održano je središnje slavlje Godine sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške stolne crkve.

Znak jedinstva Božjeg naroda

Nadbiskup Puljić na početku homilije podsjetio je na događaj uspostave Požeške biskupije i biskupskog rednjenja. "Prošlo je, dakle, punih 18 godina od onog svečanog dana kada se zlatna kotlina digla na noge dočekati biskupe iz Hrvatske na čelu sa slugom Božjim kardinalom Kuharićem. Silno mnoštvo ispunilo je tada Trg svete Terezije i pokrajnje ulice. Grad Požega, izgrađen po mjeri čovjeka, ima prepoznatljivu srednjoeuropsku dušu pa je kao poznato kulturno središte na prijedlog hrvatskih biskupa i odlukom svetog Ivana Pavla II. 1997. postao biskupijskim sjedištem. Sjećam se tih dana i Bogu zahvaljujem što sam, kao mladi biskup, imao čast sudjelovati u diskusiji i dignuti ruku za taj važan čin. Dva apostolska pisma Ivana Pavla II. od 5. srpnja 1997. urodila su radošću i zahvalnošću, a svojim sadržajem i znakovitim naslovom obilježila taj povijesni događaj. Bulom osnutka *Preslavno djelo evangelizacije* uz blagdan sv. Ćirila i Metoda (5. srpnja) intonirano je misijsko, evangelizacijsko i kulturno djelovanje tada najmlađe dijeceze u Hrvata. Apostolskim pak pismom *Da bude jedno Tijelo* Papa je imenovao prvim požeškim biskupom prof. dr. Antuna Škvorčevića pa mu u samom naslovu bule označio zadatak i poslanje - biti i ostati "signum unitatis", znak jedinstva Božjeg naroda. Biskup, naime, svojim životom i službom objavljuje spasonosni Božji plan i zauzima se za one koji su ugroženi i siromašni. Budući da njegova odgovornost nadilazi osobne sile i snage, on će okupljati oko sebe svećenike i redovnike, vjeroučitelje i odgojitelje, roditelje i sve kojima je njegovo vodstvo potrebno, a u svim tim službama i različitim zadacima biti i ostati vidljivo počelo i temelj jedinstva Božjeg naroda (LG 23)."

Zahvala za dar sv. Terezije

Nadbiskup je potom posvjedočio i svojoj osobnoj dojam s povijesnog događaja 27. rujna 1997. ne skrivajući radost zbog svega onoga što je Požeška biskupija u svojih osamnaest godina postojanja postigla: "Gledajući tada nasmijana i zadovoljna lica ljudi u prigodi uspostave nove Biskupije i rednjenja biskupa Antuna, moj dobri susjed, biskup iz Šibenika, upitao me tada potihom: Bi li bilo dobro, Želimire, da se naše dvije stare Biskupije dokinu i onda opet pošlje nekog vremena osnuju pa da i naši vjernici osjete što znači nemati biskupijskog središta? Prošlo je punih 18 godina od tog važnog povijesnog datuma. Biskupija je postala punoljetna te zajedno sa svojim biskupom, klerom i pukom Božjim položila ispit mature s odličnim uspjehom. Čestitam i radujem se. Okupili smo se u ovoj crkvi koju je sv. Ivan Pavao II. uzdigao na čast Katedrale. U Godini sv. Terezije odanim srcem zahvaljujemo Providnosti što je ona preko dva i pol stoljeća prisutna u Požeškoj dolini kao zaštitnica ovoga Božjeg doma, a sada i samoga grada Požege. Pozdravljam, stoga, u ovoj prigodi predstavnike društvenog, kulturnog i političkog života. Okupljeni u katedrali sv. Terezije, a o velikoj 500. obljetnici njezinog rođenja, želimo reći da smo ponosni što je najznačajnija od svetih redovnica postala zaštitnica ove prvostolnice. Vi ste, draga braćo i sestre, na poziv vašega biskupa o velikoj obljetnici, a u znaku gesla *Samo je Bog dostatan*, tijekom prošle korizme čitali i učvršćivali vjernost Isusu Kristu i Crkvi njegovoj temeljem njezinih spisa i razmatranja. Bila je to osobita prigoda zahvaliti Bogu diljem Biskupije za dar ove osobite zaštitnice kao i za dar Biskupije te moliti neka ona pomogne kako bi Crkva požeška mogla u ovom izazovnom vremenu izvršiti poslanje koje joj Gospodin povjerio na misijskom, evangelizacijskom i kulturnom polju."

Vrhunac kršćanske duhovnosti

Pojašnjavajući nadalje događaj Biskupijskog dana nadbiskup je usmjerio vjernicima pogled na sv. Tereziju, veliku redovnicu i crkvenu naučiteljicu: "Ovom prigodom čuli neke odlomke iz Svetoga pisma koji nam pomažu shvatiti ovu svetu ženu, obnoviteljicu karmelskih samostana iz 16. stoljeća. Ona, naime, predstavlja vrhunac

kršćanske duhovnosti svih vremena. Istina do koje je došla može se sažeti u dva temeljna načela - s jedne strane činjenica kako je sve što je od ovoga svijeta prolazno, a s druge strane Bog koji je zauvijek, neprolazan. Prolazno i vječno tema je koja se vraća i u poznatoj pjesmi *Nestaje nemir, nestaje tjeskoba, sve ima onaj tko je uz Boga*. A tko ima Boga, ni u čem ne oskudijeva. Samo Bog je dovoljan. Terezija nije imala akademsku naobrazbu, ali je uspješno koristila bogatstvo nauka teologa, pisaca i duhovnih učitelja. Iako je teško sažeti njezinu duboku duhovnost, lako su uočljive bitne točke koje ona predlaže, a to su evanđeosko siromaštvo, ljubav, poniznost i odlučnost kao plod kršćanske smionosti. No ona ne zaboravlja ni one obične ljudske vrline - prijaznost, skromnost, uljudnost, veselje i kulturu. Posebice pak ističe osobni odnos s Isusom pa joj je od bitne važnosti razmatranje muke Isusove i otajstva euharistije kao živog i stvarnog Boga među nama, a u krilu Crkve. Kao uzorna učiteljica molitve i ona je poput pisca Knjige mudrosti *molila i razbor dobila; zavapila i duh mudrosti primila* te s današnjim psalmistom trajno klicala i ponavljala *Kako su mili stanovi tvoji, Gospodine nad vojskama! Duša mi gine i čezne za dvorima Tvojim, Kralju moj i Bože moj!* Nošena tom nebeskom čežnjom ona je bezuvjetno voljela Crkvu te usred podjela i sukoba svoga doba očitovala osobiti *sensus Ecclesiae*. U svako doba branila je svetu Katoličku Crkvu i za nju je bila spremna dati svoj vlastiti život. Tako je postala učiteljica i uzor kršćanskog života vjernicima svih vremena. Kad se, naime, uvjerala i u duši osjetila da Bog nije dalek i nejasan nego vidljiv i prepoznatljiv u liku i imenu Isusa Krista, rasprijetala i uskrsnulo, uobličila je onu poznatu istinu *Samo je Bog dostatan* i otkrila temeljnu vrijednost za svako vrijeme. Mi, braćo i sestre, imamo osobitu povlasticu susresti Isusa u njegovim sakramentima, posebice u Presvetoj Euharistiji. Imamo milost

ne samo susresti ga, nego i primiti u svoje srce. Jer on, koji je prošao zemljom čineći dobro, i danas nastavlja po Euharistiji liječiti bolesne, hraniti gladne, tješiti žalosne, obračati grešnike i praštati naše grijeha. On nas gleda i poziva istim onim milim licem i dobrim srcem i spreman je svakog trenutka prosvjetliti nas, ojačati, blagosloviti, posvetiti, utješiti i pomoći nam. *Dragost je moja biti sa sinovima ljudskim. Ostanite u mojoj ljubavi* (Iv 15, 9). Stoga mu hrlite svatko tko ga voli i tko ga treba da mu se izjeda i iznese svoje tegobe i probleme, da dobije njegov blagoslov. Preporučite mu sebe i svoje. Crkvu i domovinu. Grešnike i patnike. Radnike i đake, putnike i težake. Ali mu se povjerite i zahvalite za udijeljene milosti i darove."

Zaključujući homiliju nadbiskup je utvrdio kako je "ovogodišnji skup Biskupijskog dana svima dobra prigoda za obnovu Terezijinog iskustva i predanja kako nam je *Bog uistinu dostatan* i učvršćivanja vjere da je misna pretvorba navještaj njegovog konačnog dolaska pa u zajedništvu zahvalno molimo i pjevamo: Tvoju smrt, Gospodine, naviještamo, Tvoje uskrsnuće slavimo, Tvoj slavni dolazak iščekujemo! Dodi Gospodine Isuse! Dodi i ispuni nas onom vjerom i čežnjom za tobom kako si ispunio srce velike redovnice svete Terezije. Neka i nama ova kontemplativna i radišna svetica s osobito jakom vjerom i mističnim iskustvom pomogne da shvatimo i prihvatimo kako je Bog jedini čovjekov cilj i smisao, a čovjek istinsko središte i briga njegovoga Božanskoga Srca. Zato se rado okupljamo oko stola Gospodnjeg da bismo čuli njegove riječi i nahranili se Tijelom njegovim. Molimo žarko neka dođe u srca vjernika ove mlade Biskupije koji poput Samaritanke mole i vane: 'Gospodine, daj nam te vode!' Pridružujemo se predanju svete Terezije pa sa psalmistom skladno kličemo: 'Kako su mili stanovi tvoji, Gospodine nad vojskama! Duša nam gine i čezne za dvorima Gospodnjim.' Zato i molimo:

Dodi, Isuse, u domove naših obitelji diljem ravne Slavonije i donesi ljubav i mir. Dodi u naša sela i gradove i probudi radost, vjeru i nadu. Dodi, Gospodine Isuse!"

Biskupijske medalje

Slijedila je ispovijest vjere, a nakon popričesne molitve biskup Škvorčević pozvao je nazočne da, obdareni u svetoj pričesti istim Isusovim Tijelom i njegovom snagom od koje je živjela sv. Terezija, uzdignu svoj trostruki poklik zahvalnosti *Samo je Bog dostatan!* Potom je kancelar Josip Krpeljević pročitao pozdrav papi Franji s čestitkom za njegov imendan što su prisutni pozdravili pljeskom. Biskup Antun podsjetio je nazočne da je Biskupijski dan već tradicionalno prigoda u kojoj Poveljom zahvalnosti i Biskupijskom medaljom iskazujemo priznanja pojedinim zaslužnim osobama za poseban doprinos životu Požeške biskupije. Istaknuo je da je donesena odluka o dodjeli spomenutog odličja njemačkoj Zakladi „Renovabis“ za potporu koju je dala u izgradnji nove zgrade u okviru Odgojno-obrazovnog centra u Požegi te je ona predana voditelju te ustanove, dr. Gerhardu Albertu na otvorenju zgrade 12. rujna. Uručio je Povelju i Medalju nazočnoj Ruži Bilić u znak zahvalnosti za dugogodišnje vjerno i požrtvovno služenje u župnoj crkvi Presvetog Srca Isusova u Antunovcu te za uzorno svjedočenje vjere u obiteljskom i društvenom životu te Tomislavu Ivaniševiću za veliki doprinos životu Župe sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovom Selu te za savjesno i primjerno vršenje vjeroučiteljske službe u školi.

Na kraju slavlja biskup je zahvalio svim prisutnima na sudjelovanju u programima Biskupijskog dana.

ZAKLJUČENA GODINA SV. TEREZIJE AVILSKE U POŽEGI

Budimo hrabri poput sv. Terezije Avilske

Na svetkovinu svete Terezije Avilske 15. listopada, zaključena je Godina svete Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale koja je proglašena u Požeškoj biskupiji o 500. obljetnici njezina rođenja. Svečano euharistijsko slavlje u Katedrali predvodio je biskup Antun Škvorčević uz sudjelovanje kanonika Stolnog kaptola, svećenika Katedralnog arhidakonata i središnjih biskupijskih ustanova te brojnih vjernika, među kojima su bili i učenici te djelatnici Katoličke osnovne škole i Katoličke gimnazije.

Prije početka slavlja učenici Katoličke osnovne škole odjeveni u narodne nošnje pred relikvijom sv. Terezije podsjetili su na njezinu duhovnu veličinu i uveli nazočne u otajstvo njezina prijelaza s ovoga svijeta. Učenici Katoličke gimnazije uputili su blagdansku čestitku biskupu, katedralnom župniku, župnim vikarima i župljanima župe sv. Terezije te svim vjernicima Požeške biskupije.

Molitva za obitelji

Biskup je u pozdravu podsjetio kako je sv. Terezija zaštitnica Katedrale, katedralne župe, Katoličke gimnazije i grada Požega te rekao da se danas na poseban način želimo s njom sjediniti u molitvi za dobro svih nas. Rekao je i da je stigao iz Rima sa zasjedanja Biskupske sinode kako bi s vjernicima grada Požege zaključio Godinu sv. Terezije i bio s njima molitelj te da ovo slavlje požeške mjesne Crkve na svoj način poveže sa sinodalnom aulom u kojoj ovih dana opća Crkva, zastupljena po biskupima iz cijeloga svijeta, moli i promišlja o braku i obitelji. Potaknuo je prisutne da danas posebno

mole za obitelji u Požeškoj biskupiji i Hrvatskoj.

Na početku homilije biskup je izrazio uvjerenje kako se sv. Terezija ne bi složila s tim da pripovijedamo o njoj jer je ona sva bila u Bogu te da će biti radosna što, potaknuti njezinim primjerom, danas razmišljamo o naviještenoj Božjoj riječi. Na temelju Ivanova evanđeoskog odlomka o susretu Isusa i Samaritanke na Jakovljevu zdencu, biskup je ukazao na Isusov izazovno aktualan odnos prema čovjeku u svim njegovim dimenzijama. Ponajprije, rekao je, on zna da su čovjeku za život i dostojanstvo potrebna materijalna sredstva, među njima hrana i piće te da je ekonomska kriza u Hrvatskoj i svijetu to pitanje uzdigla na temu svakodnevnih govora i promišljanja i ne bez opasnosti da čovjeka svede na isključivo tu razinu problema. Dodao je kako Isus, polazeći od navedenog pitanja, upozorava da je čovjek više od onoga što voda u njemu može ostvariti. U razgovoru otkriva ženi tuđinki Božju istinu o njoj samoj do najdubljih dimenzija koje možemo

opisati kao žed srca za puninom, za dostojanstvom, za ljubavlju, za prihvaćenošću; jednostavno za životom u ljudski nedohvatljivim razmjerima. Istaknuo je kako je Terezija izazovna u svom odgovoru na tu činjenicu te je u svoje burno vrijeme otkrića novoga svijeta, bogatstva koje se odonud slijevalo u Europu i mogućnosti da ona postane dionicom toga svijeta, zaključila kako čovjek nije biće kojemu je dovoljno tek nešto imati, nego on čezne biti više, postati netko u dimenzijama o kojima mu srce govori. Dodao je kako iz iskustva znamo da čovjek može imati materijalno bogatstvo i biti nesretan, da ga ne može usrećiti materijalna stvarnost jer je po istini upisanoj u njegovo srce stvoren za puno više. Terezija je razumjela da se to što je više i što odgovara istini o čovjeku postiže ljubavlju po kojoj ne dobivamo nešto, nego postajemo netko, a vjerom po kojoj jednako tako ne dobivamo nešto, uzdizemo se na Božju razinu života. Razumjevši to, Terezija se sva dala na put vjere i ljubavi te je potpuno predana Bogu snagom Isusove ljubavi na križu dosegla mjeru postojanja koju samo ona može u nama ostvariti.

Živjeti dublje

Biskup je pitao okupljene u Katedrali osjećaju li koliko su Terezija i Isus Krist aktualni upozorivši da ni mi nemamo drugačije srce nego li je imala Samaritanke na Jakovljevu zdencu i sv. Terezija. Istaknuo je da i naše hrvatsko srce čezne za Božjom puninom. Zapitao je hoćemo li to naša srca ugušiti pa zajedno s određenim javnim djelatnicima pripovijedati isključivo o tome kako će nam napredak gospodarstva donijeti sreću, zanemarujući istinu da možemo izrasti do punine za koju smo stvoreni samo po onome što je Božje u nama. "Sv. Terezijo, pomoz nam da o 500. obljetnici tvoga rođenja razumijemo velike Božje istine objavljene i upisane u našem srcu i u punini ostvarene u Isusu Kristu da ne ostanemo usputni ljudi koji do kraja života tek nešto odrađuju i postaju sve sitniji u dimenzijama duha. Pomoz nam da poput tebe idemo putem na kojem se živi dublje i biva ispunjen Bogom živim."

Ranjeni brakovi

Biskup je potom Isusov razgovor sa Samaritanom povezo s radom Biskupske sinode u Rimu istaknuvši da Gospodin tu ženu podsjeća na njezino dostojanstvo, na brak koji nisu smislili ljudi nego Bog kad je stvorio čovjeka kao muško i žensko da zajedništvo muškarca i žene bude plodno potomstvom te da se na tom bračnom temelju živi šire zajedništvo koje nazivamo obitelji. Podsjetio je biskup da Isus u Evanđelju izravno kaže Samaritanke da nema muža jer ih je imala sedmoricu, ali da ju u tom njezinu preljubničkom stanju ne osuđuje, nego iskazuje Božje suosjećanje i pristupa milosrdem kao snagom koja liječi i oslobađa od tereta u kojem se nalazi. Biskup je ukazao i na druga evanđeoska mjesta, među njima i na Isusov susret s preljubnicom koju su zbog toga djela željeli kamenovati, a koju je on spasio pozivajući da prvi među njezinim tužiteljima baci na nju kamen onaj koji je bez grijeha. Biskup je istaknuo važnost takva Isusova postupka za nas danas pred činjenicom mnogih ranjenih brakova i ljudi kojima treba pomoći, a ne osuđivati ih.

Božansko milosrđe

Rekao je da je Isus pedagog koji božanskom jasnoćom naviješta da je Bog otpočeka stvorio čovjeka kao muško i žensko te da onaj koji napusti ženu ili muža, čini preljub. S druge strane, Isus ženi koja je učinila preljub pristupa božanskom nježnošću, razumijevanjem za zlo u koje je upala, liječi je božanskim milosrdem. Nadodao je da Biskupska sinoda u Rimu ovih dana promišlja suvremene probleme braka i obitelji s tih evanđeoskih polazišta te da bojazni o tome

kako će ona odustati od Božje istine o čovjeku, braku i obitelji nisu ni najmanje utemeljene. Spomenuo je kako kod Boga istina, pravda i milosrđe nisu u suprotnosti, da se jedino putem Božjeg milosrđa čovjek izdiže iznad zla koje je počinio, liječi u svojoj ranjenosti, ne postaje žrtvom vlastitih promašaja te da je taj pristup silno važan za ono što se može dogoditi na razini braka i u drugim situacijama našega života. Istaknuo je da je u pastoralnom radu, kako nas poziva papa Franjo, potrebno ne baviti se osudama, nego pristupati ljudima s velikim osjećajem za njihovo ranjeno stanje i nastojati ga liječiti putem Božje i ljudske blizine, pomoći im da žive povezanost s Bogom. Rekao je da na taj način nastupamo s mudrošću u kojoj govori prvo današnje čitanje iz Knjige mudrosti istaknuvši da je ona nutarnje svjetlo u nama kojim mjerimo i prosuđujemo druge; ne da bismo ih osudili, nego da bismo im pomogli da budu dionicima Božjega svijeta. Zaključio je riječima: "Sv. Terezija bila je upravo zato velika jer je imala hrabrosti ući u taj Božji svijet i živjeti od njegove istine, od onoga što je naučila u svjetlu Duha Svetoga, u mudrosti koju joj je Bog darovao. Sveta Terezijo, moli s nama za takvu mudrost da nitko od nas u gradu Požegi i u Hrvatskoj ne osuđuje druge, ne nanosi im zlo, da nikoga ne otpisujemo zbog njegove teške moralne, fizičke ili materijalne situacije, nego da uvijek imamo dovoljno osjetljivo srce i savjest te da po njima djelujemo."

Samo je Bog dostatan

Nakon popričesne molitve uslijedio je obred završetka Godine sv. Terezije u koji je prisutne uveo jedan gimnazijalac podsje-

ćajući na njezine riječi *Samo je Bog dostatan*. Potom su učenici Katoličke gimnazije naizmjenice uputili nekoliko pohvala sv. Tereziji, a nazočni ponavljali navedeno geslo pjevajući nakon čega je biskup upravo molitvu u kojoj je svetoj Zaštitnici povjerio sve brige i nade požeške mjesne Crkve, a svi se nazočni nadovezali molitvom sv. Tereziji koja se molila u svim župama Požeške biskupije tijekom njezine Godine. Biskup je na kraju još rekao kako završava Godina sv. Terezije Avilske, ali ne završava njezina uloga u Katedrali i Biskupiji; ona i dalje svijetli svojim primjerom i djeluje svojim zagovorom svjedočeći nam kojim se putem stiže do smisla, do vječnosti. Pozvao je sve, napose gimnazijalce, da poput sv. Terezije uvijek budu ljudi koji žive u Božjoj blizini.

Proslavljen blagdan sv. Ivana Pavla II.

Po našem svetom Utemeljitelju Bog nam je podario velika dobročinstva i milost

Upožeškoj je Katedrali svečanim euharistijskim slavljem, u četvrtak 22. listopada proslavljen blagdan sv. Ivana Pavla II., pape - utemeljitelja Požeške biskupije. Misno slavlje predvodio je Ivica Žuljević, katedralni župnik i prepošt Stolnog kaptola u zajedništvu sa svećenicima djelatnicima u središnjim biskupijskim ustanovama, svećeničkim aspirantima i kolegijanima te brojnim svetčevim štovateljima koji su se tom prigodom okupili u požeškoj Katedrali.

Slavlje je započelo svečanom ulaznom procesijom iz kapele sv. Ivana Pavla II. u kripti Katedrale iz koje je svečano unesen relikvijar s moćima sv. Ivana Pavla II. Pozdravljajući na početku mise prepošt Žuljević okupljene je vjernike pozvao na radost i zahvalnost Bogu zbog ovoga blagdana. U propovijedi je naglasio da večeras drugi puta slavimo blagdan sv. Ivana Pavla II. nakon što je prošle godine na Nedjelju Božanskog milosrđa, 27. travnja, proglašen svetim. Potom je podsjetio na velika dobročinstva i milosti koja je Bog po ovom velikom Papi podario Crkvi, cijelom svijetu i našem hrvatskom narodu naglasivši Papinu blizinu i skrb za mlade, obitelj, a osobito za siromahe i patnike. Na završetku misnoga slavlja zahvalio je svim nazočnicima na sudjelovanju i pozvao ih na molitvu da Bog po zagovoru sv. Ivana Pavla II. izlije svoj blagoslov na naše obitelji. Također ih je potaknuo da svojim molitvama prate završetak Biskupske sinode koja se trenutno održava u Rimu, a na kojoj kao sinodalni otac sudjeluje i požeški biskup Antun Škvorčević.

Nakon završnog misnog blagoslova svećenici i vjernici su, obilazeći oko oltara na kojemu su bile izložene relikvije, iskazali počast sv. Ivanu Pavlu II. i uputili mu svoje osobne molitve.

U NOVOJ GRADIŠKI PROSLAVLJENA 250. GODIŠNJICA ŽUPE I CRKVE SV. TEREZIJE AVILSKE

Spomenik vjere, kulture i povijesti grada

Piše i snimila: Višnja Mikić

Povodom 250. godišnjice novogradiške župe i završetka izgradnje crkve sv. Terezije Avilske kao i 500. godišnjice njezina rođenja, u tog kasnobaroknoj, prvoj novogradiškoj župnoj crkvi, održano je 15. listopada svečano slavlje.

Prije blagoslova, koncelebrirano misno slavlje predvodio je Dražen Akmačić, ekonom Požeške biskupije, a suslavili su Perica Matanović, župnik Župe Bezgrješnog začeca BDM; fra Josip Vukoja, cernički župnik i gvardijan franjevačkog samostana te Ivan Štivičić, župnik novogradiške Župe Kraljice Svete Krunice.

Na početku je župnik Matanović rekao kako je došao dan kad je oltarna pala vraćena na mjesto koje joj pripada, u prvu župnu crkvu i prvoj zaštitnici grada. Oltarna pala sv. Terezije Avilske, djelo nepoznatog autora iz 1760. godine, izvorni je dio cjeline crkve sv. Terezije te zaštićeno kulturno dobro RH.

Umjetnička i povijesna vrijednost

– U dnu oltarne pale, što je fenomen, nalaze se tri grba; grb donatora Milardovića, kapetana žandarmerije, dobrotivog Hrabre-

novića od Dubrave; grb carice Marije Terezije te grb Nove Gradiške. Istaknuta slova na svakom grbu rimski su brojevi. Kada se zbroje brojevi sa sva tri grba, dobije se godina 1760. Na trećem grbu je i napisano da je to Neo Gradiška što dokazuje da je slika autentična - istaknuo je, između ostalog, Matanović.

– Umjetnička vrijednost ovoga djela neupitna je i zbog starosti, ali i zbog prvotne namjene da bude oltarna pala što ju posebno obilježava - riječi su Željke Perković, pročelnice Konzervatorskog odjela u Slavonskom Brodu.

Konzervator Ratko Ivanušec istaknuo je da se radi o vrlo vrijednoj umjetnini za koju je utvrđeno da pripada u istoimenu crkvu koja je ujedno i prvi zidani objekt u gradu iz toga vremena. Naime, 1756. godine započela je izgradnja jednobrodne kasnobarokne crkve svete Terezije Avilske s jedinstvenim baroknim tornjem. Potpuno je završena 1765. godine kada je osnovana i rimokatolička župa. Ovaj spomenik vjere, kulture i povijesti grada zauzima danas središnje mjesto u staroj gradskoj jezgri, ali i u novom grbu grada Nove Gradiške.

– Radeći na sakralnoj arhitekturi na prostoru Slavonije i Baranje te imajući u vidu mnogo crkvenog inventara koji je zaštićen, mogu sa sigurnošću tvrditi da se oltarna pala sv. Terezije Avilske ubraja u red najznačajnijih baroknih oltarnih pala, tim više što ima još jednu dimenziju i povijesno značenje koju joj daje i jedinstvena kompozicija u donjem dijelu slike gdje je prikazana heraldika koja ne govori samo o donatoru slike, već dijelom i o povijesti grada - objasnio je Ivanušec.

Oltarnu palu blagoslovio je Dražen Akmačić, a u propovijedi podsjetio na život svete Terezije i njezinu odluku o hodu i životu s Bogom. Prigodom svečanosti bio je izložen i moćnik sv. Terezije Avilske kojega

je župnik donio do svakoga vjernika u prepunoj crkvi. Jedna sugradanka darovala je ovim povodom novu misnicu s likom sv. Terezije Avilske, a grad Nova Gradiška zlatnosrebrni kalež.

Poslije mise, a u čast velikih i vrijednih obljetnica, održan je šesti puta za redom koncert u sklopu 22. festivala „Orgulje Heferer“. Nastupili su Alen Kopunović Legetin, katedralni orguljaš i zborovođa iz Požege te sopranistica Martina Gojčeta Silić.

Središnje misno slavlje

Središnja proslava sv. Terezije Avilske bila je dva dana kasnije kada je svečano euharistijsko slavlje predslavio mons Josip Devčić, generalni vikar Požeške biskupije i izaslanik biskupa dr. Antuna Škvorčevića.

Župnik Perica Matanović na početku slavja zahvalio je svećenicima koji su kao duhovni pastiri djelovali u ovoj župi te svima koji su dali svoj doprinos kako bi župa trajala četvrt tisućljeća. – Među prvim zidanim objektima u Novoj Gradiški bila je ova kasnobarokna crkva sv. Terezije Avilske s jedinstvenim baroknim tornjem. Potpuno je završena 1765. godine kada je zagrebački biskup Franjo Thauszy osnovano u ovom gradu rimokatoličku župu. Kao župna crkva služila je do izgradnje nove, sadašnje župne crkve 1829. godine - rekao je župnik Matanović.

Pozdrave je nazočnima uputio je i gradonačelnik Željko Bigović. Mons. Devčić u svojoj homiliji istaknuo je kako je uz mnoge velike ljude i uz duhovne pastire, mali čovjek, skroman i anoniman, zapravo zaslužan svojim iskrenim molitvama i dubokom vjerom u Boga za opstojnost na ovim prostorima. Spomenuo se i svih domoljuba koji su tijekom povijesti podnijeli mučeničku smrt zbog vjere u Boga, ali i svete žrtve hrvatskih branitelja u nedavnoj hrvatskoj povijesti. – Važno je nastaviti graditi s Bogom jer tada nam nitko ništa ne može. Tada će sve biti blagoslovljeno i na svome mjestu - poručio je mons. Devčić.

Za ovu veliku obljetnicu vjernici su se pripremali kroz tri godine, a posebno kroz misije koje su trajale od 4. do 11. listopada koje je predvodio karmelićanin Danijel Čolo.

SKUPŠTINA BISKUPA ĐAKOVAČKO-OSJEČKE METROPOLIJE

Siromaštvo i iseljavanje iz Slavonije

Biskupi Đakovačko-osječke crkvene pokrajine održali su svoju redovitu XXVII. skupštinu 23. rujna u prostorima Vikarijata u Osijeku. Na susretu je, uz domaćina đakovačko-osječkog nadbiskupa Đuru Hranića, sudjelovao nadbiskup u miru Marin Srakić, požeški biskup Antun Škvorčević te kancelari spomenutih biskupija.

Zbog aktualnih poteškoća na graničnim prijelazima susretu nije nazočio srijemski biskup Đuro Gašparović. Središnje teme Skupštine bile su Đakovačko-osječka crkvena pokrajina pred siromaštvom u Slavoniji, Oblici pastoralnog djelovanja u gradu Osijeku te Izbjeglička kriza koja potresa Hrvatsku.

U Slavonije se odlazi

Uvodeći u teme Skupštine nadbiskup i metropolit Hranić podsjetio je na veliki egzodus ljudi iz Slavonije zbog nezaposlenosti i rastućeg siromaštva što se odrazilo i na demografsku depopulaciju pa su ruralna područja Slavonije opustjela. To je veliki izazov za obje biskupije, naglasio je i nastavio: “Tijekom mojih boravaka u inozemstvu posljednjih godina vidio sam i čuo kako najveći postotak novopridošlih u Hrvatske katoličke misije čine ljudi s područja Slavonije. Nekada se u Slavoniju dolazilo, sada se odlazi. Susrećemo se s ozbiljnim i teškim pitanjem i izazovom siromaštva pa želimo vidjeti što kao Crkva možemo učiniti i na koji način tom problemu pristupiti.”

Razvijanje pastorala

Poticaj za zajedničku diskusiju biskupima je prigodnim izlaganjem dao Vladimir Dugalić, profesor socijalnog nauka Crkve na KBF-u u Đakovu. Govoreći o pastoralnom djelovanju u gradu Osijeku, nadbiskup Hranić naglasio je kako će biskupi zajednički promišljati o prijedlozima i mogućnostima razvijanja pastorala na ovome prostoru. Podsjetio je na velik broj studenata koji u Osijek dolaze iz raznih dijelova Slavonije, a ovdje svoje sjedište imaju i brojne institucije čija nadležnost seže sve do Požeške biskupije. Istaknuo je nove mogućnosti zgrade Vikarijata s novoizgrađenim dvoranama te najavio osnivanje Instituta za novu evangelizaciju *Ivan Pavao II.* Navedeni Institut trebao bi na akademskoj razini ulaziti u kontakt s različitim institucijama i njihovim djelatnicima na području Osijeka i okolice te tako ostvariti prioritetne zada-

će Druge biskupijske sinode đakovačke i srijemske, a to su rad s odraslima, mladim obiteljima i bračnim parovima te na osobit način rad sa studentima i fakultetski obrazovanim osobama jer one uvelike utječu na stvaranje vrijednosnog ozračja u društvu.

Biskupi su potom razgovarali i o velikom humanitarnom izazovu izbjegličke krize kojom je na osobit način pogođeno područje Đakovačko-osječke nadbiskupije. Nadbiskup Hranić naglasio je da se Caritas od prvoga trenutka uključio u pružanje karitativne pomoći izbjeglicama u prolazu u obliku podjele osnovnih živežnih namirnica i higijenskih potrepština te da su obje biskupije spremne pomoći u svemu što mogu, ne ulazeći pritom u druga ozbiljna pitanja i dimenzije izbjegličke krize. “Nositelj humanitarne skrbi za izbjeglice je Crveni križ, a mi s njim imamo dobru i koordiniranu suradnju”, naglasio je nadbiskup Hranić podsjećajući na sadržaj okružnice koju je uputio kao što je to učinio i biskup Škvorčević za svoju biskupiju.

Prihvaćati jedni druge

Na novinarske upite kako gledaju na strah od islamizacije Europe, nadbiskup Hranić rekao je kako se kao Crkva ne bojimo jer doživljavamo da je svaki čovjek brat, da smo svi stvoreni na sliku Božju i da nijedna religija u svom sadržaju nema elemente nasilja. Argumentirao je to činjenicom višestoljetnog iskustva mirnoga suživota s islamom u BiH kao i u mnogim krajevima svijeta te pojasnio kako radikalni istupi pojedinih islamskih skupina ne smiju biti razlogom negativnih pogleda i pristupa prema islamu i vjernicima islamske vjeroispovijesti. Izrazio je nadu da će aktualna politika zemalja Bliskog istoka poraditi na

tome da se u te prostore vrati miran suživot njezinih stanovnika. Biskup Škvorčević dodao je kako budućnost Europe ovisi o tome kakvi će se odnosi izgraditi između islama, kršćanstva i onih koji smatraju da nisu vjernici. “To je silna zadaća koja stoji pred nama te ni mi u Hrvatskoj ne možemo ostati ravnodušni i reći da nas se ti problemi ne tiču. Budućnost će tražiti od nas da prihvaćamo jedni druge; ne s naslova islama ili kršćanstva, već s naslova ljudskoga i da s tog polazišta pokušamo voditi dijalog”, istakao je biskup Škvorčević. Nadbiskup Srakić složio se s rečenim pozivajući se na biskupa Strossmayera koji je jednom zapisao kako *nema gladnog katolika, nema gladnog Hrvata - gladan je čovjek*. “Kada treba pomoći, onda pomažemo čovjeku. Zato ne možemo reći kako nam ne trebaju Muslimani. Treba pomoći čovjeku; od one najsišniji djece, do odraslih ljudi koji su u zreloj dobi morali napustiti svoju domovinu.”

BISKUPIJSKO HODOČAŠĆE ZDRAVSTVENIH DJELATNIKA GOSPI VOĆINSKOJ

Donositelji utjehe vjere, radosti nade i djela ljubavi

U svetišće Gospe Voćinske, 8. listopada 2015., po šesti puta hodočastili su zdravstveni djelatnici s područja Požeške biskupije i šire.

U hodočašću su sudjelovali članovi Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji na čelu s predsjednicom Mirom Ilić te svi ogranci (Lipik, Našice, Nova Gradiška, Pakrac, Požega i Virovitica), predsjednica središnje Hrvatskoga katoličkog liječničkog društva dr. Ana Planinc Peraica, predsjednica zagrebačke podružnice HKLD-a prof. dr. Danica Galešić Ljubanović, članovi podružnica HKLD-a s područja Požeške biskupije iz Našice, Nove Gradiške, Požege i Virovitice predvođeni koordinatore dr. Tvrtkom Kovačevićem potom liječnici i medicinske sestre iz Koprivnice zajedno sa svojim duhovnikom Krunoslavom Pačalomom te medicinske sestre iz Vinkovaca s duhovnikom p. Ilijom Sudarom.

Pojedine hodočasničke skupine, noseći barjake svojih udruga i društava, okupile su se kod "hodočasničkog križa" u središtu Voćina te zajedno u procesiji s pjesmom ušli u crkvu. U ime svih njih Gospi Voćinskoj pred njezinim likom molitvu je izrekla Mira Ilić.

Bolest i trpljenje

Potom je uslijedilo predavanje koje je na temu »Bolest i trpljenje u iskustvu sv. Terezije Avilske« održao mr. Josip Krpeljević, kancelar Požeške biskupije. U prvom dijelu izlaganja u kratkim crtama je prikazao Svetičin život i veliko obnoviteljsko djelo koje je izvršila u Crkvi dok je u drugom dijelu nastojao je pokazati kako su bolesti i trpljenja u njezinom životu bili Božji providnosni događaji koji su pomagali njezin rast u svetosti i mistično sjedinjenje s Kristom Zaručnikom. Ona je iz ljubavi prema Kristu patniku izabrala put trpljenja, uvjerenja da je patnja put istine te da joj patnja, ljubavi radi, pruža predokus nebeskog užitka. Primjer kako je ona živjela otajstvo patnje veliki je izazov i poticaj nama danas koji živimo u svijetu koji je sve sličniji onom što ga je predvidio Aldous Huxley u svom futurističkom romanu "Vrli novi svijet" (Brave New World). To je na prvi pogled savršeni svijet, svijet u kojem svatko dobiva ono što želi, u kojem nitko nije povrijeđen ni zaknut, svijet u kojem nema boli, u kojem su svi sretni i zdravi. Međutim, takav svijet bez boli je dehumanizirani svijet. To je svijet bez ljubavi. Svijet koji odbacuje religiju i narav (prirodu), u konačnici odbacuje čovjeka. Sv. Terezija nas uči da se patnja ne pobjeđuje prividnim uklanjanjem, bijegom u smrt, nego njezinim prihvaćanjem u vjeri i nadi u uskršno preobraženje; patnja se ne pobjeđuje odbacivanjem križa nego njegovim uzimanjem na vlastita ramena. Samo onaj je vjerodostojan tko je poput Krista spreman na svom tijelu nositi biljeg rana, istakao je u svom izlaganju kancelar Krpeljević. Hodočasnici su se potom kroz molitveno-meditativni program tijekom

kojega im je bila omogućeno pomirenje s Bogom u sakramentu Ispovijedi pripravili za euharistijsko.

Misno slavije u čast Blažene Djevice Marije - Zdravlja bolesnih, predvodio je kancelar Josip Krpeljević kao izaslanik požeškog biskupa Antuna Škvorčevića, koji se nalazi u Rimu gdje sudjeluje u radu Sinode biskupa o pozivu i poslanju obitelji u Crkvi i suvremenom svijetu.

Evangelizacijska prigoda

U homiliji se kancelar Krpeljević osvrnuo na Izaijinu četvrtu pjesmu o sluzi Božjem patniku i istaknuo da nam ovdje riječ Božja o patnji i boli govori u književnom obliku pjesme. Naglasio je da i evanđeoski ulomak o Marijinu pohodu na rodakinja Elizabetu završava radosnim Marijinim hvalospjevom. To je vrlo znakovito, jer pjesme i hvalospjevi nas ljude odmah podsjećaju na nešto veselo i radosno. To znači da i onda kad govori o patnji i boli riječ Božja nije tužna, nego radosna vijest. Obzor na kojem riječ Božja progovara o bolesti i patnji je konačna pobjeda Božja nad smrću. Podsjetio je zdravstvene djelatnike kako je njihov svakodnevni susret s pacijentima (vizita) također svojevrsno pohodeње, i velika evangelizacijska prigoda da i oni poput Marije bližnjima u potrebi donose utjehu vjere, radost nade i konkretna djela ljubavi. Oni kao stručnjaci u zdravstvu svojim pacijentima svakodnevno čine tjelesna djela milosrđa. K tome kao kršćani katolici, pacijentima koji im povjeravaju svoje radosti i nade, žalosti i tjeskobe, imaju prigodu činiti i duhovna djela milosrđa – savjetom, poukom, poticanjem da Božjom riječju i sakramentima liječe grijehom ranjene duše.

Završavajući homiliju zamolio je Mariju da im svojim zagovorom pomogne da njihov svakodnevni kontakt s pacijentima ujedno bude i djelo njihove evangelizacije, a njih je pozvao da dok kao zdravstveni stručnjaci vode brigu za tjelesno zdravlje svojih pacijenata, istovremeno kao aktivni vjernici laici udruženi u katoličke udruge i društva duhovnim djelima milosrđa doprinesu spasenju njihovih duša.

Pri koncu euharistijskog slavlja kancelar Krpeljević je svim hodočasnicima još jednom zahvalio na sudjelovanju, i zamolio ih da zahvalu prenesu svojim kolegama i kolegicama, koji su i danas ostali dežurati pokraj svojih pacijenata. Riječ zahvale uputio je i zboru medicinskih sestara »Immaculata« iz Požege, potpomognutom nekolicinom članova Katedralnog zbora iz Požege što su ljepotom liturgijskog pjevanja svim hodočasnicima pomogli uzdići dušu Bogu.

BISKUP ŠKVRČEVIĆ NA MEĐUNARODNOJ KONFERENCIJI PANEUROSPKE UNIJE U POŽEGI

U europsko jedinstvo treba snažnije uključiti kršćanski sustav vrijednosti

U koncertnoj dvorani Glazbene škole u Požegi održana je 16. listopada Međunarodna konferencija Hrvatske paneurospke unije na temu *Ideologemi, totalitarizmi i istina: pomirenje europskih povijesti. Pogled iz Europske unije i Hrvatske u Europskoj uniji*. Konferencija se održala u suorganizaciji s Međunarodnom paneurospkom unijom i Ministarstvom vanjskih poslova pod pokroviteljstvom predsjednice Republike Hrvatske Kolinde Grabar Kitarić. Uz delegacije iz desetak europskih zemalja na Konferenciji je sudjelovao i Alain Terrenoire, predsjednik Međunarodne europske unije. Među uzvanicima je bio i biskup Antun Škvorčević.

Nakon pozdrava predsjedavajućeg; akademika Mislava Ježića, podpredsjednika Međunarodne PE i Pave Barišića, predsjednika Hrvatske PU, nazočnima je riječ uputio biskup Škvorčević te rekao: "S posebnim osjećajima poštovanja upućujem Vam dobrodošlicu u grad Požegu gdje je Katolička Crkva svojim djelovanjem prisutna od prvog njegova pisanog spomena tijekom gotovo 800 godina. O tom svjedoči dragocjeno zdanje crkve sv. Lovre s freskama s kraja 13. i 14. stoljeća, pošteđeno u vrijeme stopedesetogodišnje otomanske vladavine te franjevačka crkva iz istoga doba. Ove crkve rječiti su svjedoci europskog kulturološkog kruga kojem Požega pripada. Njegovu posebnu dionicu predstavlja i crkva sv. Terezije Avilske, današnja Katedrala, izgrađena darežljivošću bečke carice Marije Terezije. Španjolska svetica na hrvatskom oltaru u Požegi podsjeća da odavna postoji ujedinjena Europa svetaca izraslih u duhovne velikane na temelju kršćanskih vrijednosti u različitim zemljama, a prihvaćenih od najvećeg dijela europskih naroda. Dobro došli u grad takve ujedinjene Europe, koju je nadvojvoda gospodin Otto von Habsburg u Požegi otkrio, od srca joj se radovao i u njoj uživao.

Ujediniteljska snaga kršćanstva

Pred vama, poštovani sudionici Konferencije Paneurospke unije, smatram uputnim i ovom prigodom zapitati se: Što je zapravo Europa? Znam da joj nije lako odrediti geografske granice, svjestan sam da je ona i više od toga. Piše papa Ivan Pavao II.: "Više nego kao zemljopisno područje Europa se može okvalificirati kao pretežno kulturni i povijesni pojam koji obilježava zbilju nastalu kao kontinent zahvaljujući i ujediniteljskoj snazi kršćanstva koje je znalo međusobno integrirati različite narode i kulture te koje je najuže povezano s cjelokupnom europskom kulturom" (Ivan Pavao II. Postsinodalna apostolska pobudnica o Crkvi u Europi, od 28. lipnja 2003. godine, br. 108). "Od biblijskog poimanja čovjeka Europa je dobila ono najbolje u svojoj humanističkoj kulturi, crpila nadahnuće za svoja intelektualna i umjetnička djela, izradila pravne norme i, nipošto na posljednjemu mjestu, promicala dostojanstvo osobe, izvor neotuđivih prava. Na taj je način Crkva kao čuvarica Evanđelja sudjelovala u širenju i učvršćivanju onih vrijednosti koje su europsku kulturu učinile sveopćom", kaže sveti Papa (Nav. dj. br. 25).

Duhovna poveznica

Europsku uniju danas tvori prvenstveno jedinstveni pravni sustav, temelj slobodnog gospodarstva i tržišta te zajamčena ljudska prava. Taj okvir postaje sve tješnji pred umnoženim problemima i nisu malobrojni niti beznačajni glasovi onih koji pozivaju na više političkog jedinstva. No zacijelo bi valjalo temeljitije ispitati kakvo je jedinstvo potrebno Europi. Latinski termin *unio* uglavnom govori o brojčanom jedinstvu različitih naroda i država. Poznato nam je iz obiteljskog života kako fizički biti jedni drugima blizu nema uvijek pozitivno značenje. Štoviše, pokatkad u braku fizička prisutnost i blizina drugoga predaju nepodnošljivima,

dolazi do rastava, prvenstveno zbog toga što ne postoji unutarnja, duhovna poveznica, jedina moćna uspostaviti onu stvarnost koju latinski nazivamo *communio* - zajedništvo, u kojem je drugačiji prihvaćen kao obogaćenje te pridonosi bogatstvu života i dostojanstvu svih. Nije li vrijeme doraditi mjerila europskog jedinstva te među njih snažnije uključiti i kršćanski sustav vrijednosti kojem je temelj Isus Krist, uosobljena ljubav koja je uljudila naš kontinent? Stvarnosti bratstva, jednakosti i slobode, revolucionarno skovane, zlorabljene u vrijeme komunizma, pomučene suvremenim individualizmom i sekularizmom valjalo bi oduhoviti evanđeoskim humanizmom.

Svima vama, sudionicima Međunarodne konferencije Paneurospke unije od srca želim da se Vaš rad ovdje u Požegi odvija u ozračju *communio* te bude uspješan po ostvarivanju vašeg dubokog međusobnog zajedništva. Bog pomogao da tako bude!"

Konferencija je završila u nedjelju 18. listopada svetom misom u požeškoj Katedrali koju je predvodio katedralni župnik preč. Ivica Žuljević.

Održan stručni skup za vjeroučitelje

U Dvorani sv. Terezije Avilske u Požegi održan je 24. listopada stručni skup za vjeroučitelje u osnovnim i srednjim školama Požeške biskupije na temu **Važnost komunikacije i motivacije u procesu poučavanja**.

Nakon uvodne molitve nazočne je pozdravio predstojnik Katedrskog ureda Požeške biskupije Robert Mokri, a potom je viša savjetnica za vjeronauk pri Agenciji za odgoj i obrazovanje prof. Anika Mlinarić uvela prisutne u temu susreta. O komunikaciji u odgojno-obrazovnom procesu i komunikacijskim potencijalima nastavnika i učenika govorio je dr. sc. Krunoslav Novak, prof. komunikologije na Katoličkom sveučilištu u Zagrebu. Nakon toga je dr. sc. Snježana Mališa, prof. didaktike i pedagogije pri istom Sveučilištu održala predavanje o motivaciji u poučavanju i učenju. Poslije kratkog predaha predavači su nastavili s nešto konkretnijim prikazima strategija za motivaciju i korištenja medija u odgojno-obrazovnom radu. Uslijedila je potom tematska rasprava u kojoj su vjeroučitelji vrlo aktivno sudjelovali. Na kraju je prikazan promotivni video o Hrvatskom katoličkom sveučilištu. (M. P.)

DRUŽBA MARIJINIH SESTARA OD ČUDOTVORNE MEDALJICE

Želimo, poput Marije, biti blizu Bogu, a po njemu i čovjeku

Piše: Višnja Mikić • Fotografije: s. Ivančica Fulir i Višnja Mikić

Briga za stare i nemoćne

U Novoj Kapeli tri su redovnice od kojih dvije, Ana Gashi i Jozefina Andreić, rade u Domu za stare i nemoćne "Sveti Vinko". Predstojnica je s. Franciska Gjonaj koja je pastoralna djelatnica u župi, predaje vjeronauk u školi i župi, vodi dječji i župni zbor odraslih, orguljašica je, sakristanka, uređuje i kiti crkvu.

– Redovito vježbamo i pjevamo na nedjeljnim misama. Tako djeca na svoj način slave Boga. Stalne su i probe velikog zbora koji pjeva na velikoj misi. Također, surađujemo sa župama i mjestima u kojima djeluju Marijine sestre, posjećujemo se i izmjenjujemo iskustva. Naši zborovi razmjenjuju nastupe, upoznaju se i družu. Moram pohvaliti suradnju s našim župnikom preč. Goranom Mitrovićem te s kapelanom vč. Juricom Gašparovićem - ističe s. Franciska.

S. Jozefina Andreić radi kao njegovateljica u Domu gdje je izvanredno prihvaćena i voljena od strane korisnika.

– Moj najdraži dio posla razgovor je s bakama o duhovnoj misli dana. U ostatku opisa mog radnog mjesta njega je bolesnika, hranjenje nepokretnih, fizičke aktivnosti s pokretnim i polupokretnima.

Ovih dana u Novoj Kapeli boravila je i mlada sestra Ivančica Fulir koja je novakinja i u formaciji je pa je u novokapelačkoj župi i Domu na praksi.

– Prolazim ovdje sa sestrama jedan dio svoje formacije. Upoznajem iz prve ruke život sestara, njihov rad s bolesnicima, djecom te sa svima onima koji su u nekim duhovnim ili materijalnim potrebama - objašnjava s. Ivančica.

Ugodni mirisi privukli su nas u kuhinju Doma gdje nas je dočekalo nasmijano lice s. Ane Gashi.

– Obavljam sve poslove koji pripadaju kuhinji. Volim svoj posao i svaki mi je korisnik Doma kao dio obitelji. Uz sve što radimo, naglasak stavljamo na molitveni život zajednice i Doma. Bake mole osobno i pojedinačno, a zajednički molimo krunicu u 14.30, zatim molimo prije svakog jela pa Anđeo Gospodnji. Sestra Jozefina i ja pripremamo duhovnu misao. Svake je srijede sveta misa za bolesnike u kapeli u sklopu Doma - kaže s. Ana.

Kako bi mogle voditi kvalitetnu duhovnu i drugu brigu o korisnicima, sestre puno rade na sebi.

– Naš pastorat podrazumijeva molitvu i rad. Glavna misao našeg utemeljitelja sv. Vinka je *ostavi Boga radi Boga*. Dakle, sve što činimo bolesnicima, ako radimo s ljubavlju i strpljivo, činimo Bogu - dodaje s. Ana.

Ljubav i rad sestara potvrdile su nam i korisnice Doma. Jedna od njih kaže kako

Družbu Marijinih sestara osnovala je sestra Leopoldina Brandis 1878. godine u Ljubljani. U narodu prozvana Bolničke sestre, živjele su pod okriljem Družbe kćeri kršćanske ljubavi. Prema nadahnuću majke Leopoldine išle su u stanove bolesnika i njegovale ih. Osim brige za njihovo tjelesno zdravlje, brinule su i za njihovu dušu. Ostajale su pored bolesnika i noću što tadašnje redovnice nisu mogle. Cilj njihovoga rada uvijek je bio pomiriti bolesnika s Bogom putem ispovijedi i primanja bolesničkog pomazanja. Bila je to jedna od važnih točaka u njihovom radu.

Služiti bližnjem

U Hrvatsku, odnosno u Osijek, redovnice stižu 1881. godine. Iako broj sestara opada, apostolat se još uvijek širi i na nova područja. Smanjen je broj župa i samostana u kojima sestre rade. Družba se otvorila za vanjske misije (Afrika, Ukrajina), za rad s djecom i mladima (vjeronauk, duhovne vježbe), a pomaže i duhovno siromašnima. Sestre preuzimaju i vjeronauk u školama, pružaju duhovnu pomoć i podršku u bolnicama, duhovnu i materijalnu pomoć obiteljima u nevolji, rade s invalidima. U temelju svih vanjskih djela apostolat je molitve i trpljenja u kojem sudjeluju sestre i njihovi siromasi, bolesnici i svi kojima su poslani.

Nakon kapitula koji su održani ove godine, Marijine sestre započele su s apostolatom čudotvorne medaljice. Cilj apostolata je obnova pobožnosti i štovanja BDM, kao i nošenje čudotvorne medaljice. Također, nastoje posvijestiti vjersku istinu o bezgrješnom začecu BDM te upoznati vjernike laike s radom Družbe te ih uključiti u karizmu poniznog služenja bližnjemu u potrebi.

Danas hrvatska provincija Družbe djeluje u Zagrebu, Blaškovcu, Dubrovniku, Osijeku (gdje se nalazi i uprava provincije), Aljmašu, Donjem Miholjcu, Požezi, Novoj Kapeli, na Strmcu i u Žepču. U svemu su usmjerene biti službenice Gospodnje. Od 1988. godine djeluju i u Beninu. Na prostoru Požeške biskupije Družba Marijinih sestara od čudotvorne medaljice djeluje u Novoj Kapeli, u Bolnici "Sveti Rafael" na Strmcu te u Požezi u Svećeničkom domu.

je rodila desetero djece i uvijek sve radila iz ljubavi prema Bogu, a sada joj, u zlatnim godinama, ove sestre, iz ljubavi prema Bogu, to vraćaju. Mole jedni za druge i lijevo im je zajedno.

Pastoral u bolnici na Strmcu

Svoj doprinos, stručni i duhovni, sestre daju i u specijalnoj bolnici za psihijatriju i palijativnu skrb na Strmcu koju je osnovao bolnički red Milosrdne braće svetog Ivana od Boga. Ovdje su zaposlene tri njihove članice - predstojnica, s. Marija Babić; s. Dragana Petrović i s. Marie Reine Oyeyemi iz Benina.

– Sestre su na Strmac, na poziv Milosrdne braće, došle početkom 2012. jer oba reda imaju srodnu karizmu. Naša utemeljiteljica željela je brinuti o svim bolesnicima pa i onima koji su u vlastitim domovima, a u tom je, baš kao i kod Milosrdne braće, važna duhovna dimenzija brige. Psihijatrijski bolesnici često se pitaju zašto se bolest dogodila baš njima, zašto su obilježeni, izolirani i izdvojeni iz zajednice. Mi im razgovorom, molitvom i drugim duhovnim sadržajima želimo posvijestiti da nisu napušteni, da su vrijedni kao osobe i da imaju svoje dostojanstvo. U bolničkoj su kapeli mise za bolesnike srijedom u 17.00 i nedjeljom u 10.00 sati. Marijine sestre animiraju pjevanje, imaju redovite probe zbora, pripremaju čitače. Postoje i duhovne radionice, a molitva je sastavni dio terapijskog programa. Pacijenti svakodnevno mole krunicu u kapeli i na odjelima te često svjedoče kako im pomaže molitva i mir kapele. Vjernicima nastojimo pojasniti koliko je važno pomirenje s Bogom, s bližnjima i samim sobom te kolika je snaga sakramenata.

S. Dragana Petrović brinula je o bolesnicima uz pomoć radne terapije, a sada radi na Odjelu palijativne skrbi.

– Tu sam se našla jer vidim koliko puno mogu dati pacijentima na kraju životnoga puta. Zato puno molim. Svaka smrt teška je i za osoblje, ali molim da se mogu iznova vratiti svakom pacijentu i pomoći mu. Gospodin mi kroz molitvu i meditaciju uvijek progovori što trebam činiti. Tražim od

Gospodina milost i snagu za vršenje njegove svete volje. Obitelj uglavnom teško prihvaća zadnje dane svoga člana, a mi smo tu da im posvijestimo kako odlaze Gospodinu gdje neće više biti patnje ni bola, gdje će biti sretni i smireni. Mi to vjerujemo i tu vjeru želimo svjedočiti svakom pacijentu i njegovoj obitelji - kaže s. Dragana.

Na Strmcu je trenutno i s. Marie Reine Oyeyemi. U Hrvatskoj uči jezik, želi bolje upoznati zajednicu sestara, uhodava se i uključuje u poslove na odjelima. Kaže da je Hrvatska jako lijepa zemlja.

S. Marija Babić rekla nam je kako sestre moraju duhovno raditi i na sebi molitvom, meditacijom i drugim oblicima duhovnosti da bi se osnažile i mogle pružiti pacijentima duhovnu brigu kakvu zaslužuju. Ona je član palijativnog tima bolnice.

Rad u Svećeničkom domu

U sklopu Doma Ivana Pavla II. u Požezi nalazi se i Svećenički dom gdje žive umirovljeni svećenici. Za njih se brinu tri Marijine sestre - predstojnica Valerika Duvnjak, Mira Veselli i Lidija Đorđević. S. Valerika medicinska je sestra i prošle godine proslavila je 50 godina redovništva. U Požezi je od otvorenja Doma i brine o starim, nemoćnim i bolesnim svećenicima, o njihovoj prehrani, higijeni i lijekovima. U Domu stanuje i 18 daka pa im sestre priskoče u slučaju lakše bolesti kada ne treba pomoć liječnika. S. Valerika rado pere, glača i uređuje sakristijsko i svećeničko ruho, a posebno voli cvijeće; sadi ga i njeguje pa se rijetko mora kupovati.

– Radila sam u Somboru, Prištini i Zagrebu gdje sam 16 godina njegovala bolesnike u Židovskom domu. Bila sam u Novoj Kapeli, Osijeku i evo me u Požezi. U mirovini sam, ali radim koliko mogu; sve tri zajedno planiramo i dogovaramo poslove. Zajedno stanujemo i imamo svoju kapelicu za molitvu, razmatranja, klanjanja. Svećenici s nama slave svetu misu, molimo krunicu - kaže s. Valerika

S. Lidija je redovnica od 1996. godine. Nakon Zagreba, Osijeka i Nove Kapele dolazi u Požezi. Po zanimanju je njegovateljica, ali i krojačica pa spremno priskoči u

poslovima krojenja, šivanja i raznih prepravaka crkvenog ruha.

– U mom redovničkom životu vodi me Marijin poklik *Evo službenice Gospodnje!* Mi, sestre, nastojimo pod tim geslom uvijek služiti bližnjima, poglavito starima i nemoćnima. Tu se nalazim i tu sam sretna - ističe s. Lidija.

Nakon Apatina, Krka i Osijeka, u Domu u Požezi živi i radi i sestra Mira Veselli. Redovnica je od 1976. godine. Vedre je naravi, spremna pomoći svakome. Vješta je krojačica, a njezine spretne ruke jednako uspješno stvaraju i osmišljavaju cvjetne aranžmane i uređuju oltare.

– Od djetinjstva sam voljela časne sestre. One su mi uvijek bile uzor i divila sam se njihovoj pobožnosti. Rodom sam s Kosova gdje su dolazile *Cetinske sestre*, a ja sam uživala u njihovom društvu. Našla sam se u svom pozivu i presretna sam što mogu ovako živjeti - poručuje s. Mira.

Marijine sestre svojim životom i radom te ljubavlju za bližnjega, posebno nemoćnoga, doista žive svoj poziv.

NADBISKUP HRANIĆ I BISKUP ŠKVORČEVIĆ POSJETILI IZBJEGLIČKI KAMP U OPATOVCU

Silno je važna i molitvena potpora za migrante

Dakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hrančić i požeški biskup Antun Škvorčević, u pratnji ravnatelja Caritasa svojih biskupija Drage Tukare i Gorana Lukića, posjetili su 23. rujna izbjeglički kamp u Opatovcu te nekadašnji pogranični prijelaz u Bapskoj preko kojega u Hrvatsku trenutno pristizuje najveći broj izbjeglica. Na taj način imali su priliku vidjeti situaciju i način koordiniranja izbjeglica pri njihovom boravku i transportu kroz Slavoniju.

Razumijevanje nedaća

Nadbiskupa Hrančića i biskupa Škvorčevića u kampu u Opatovcu dočekao je pomoćnik zapovjednika kampa Mirko Bradić, načelnik Policijske uprave Vukovar, a nešto kasnije pozdravio ih je i zapovjednik Miroslav Puž. Susreli su se i s rukovoditeljem Crvenog križa Ivicom Usmianim, predstavnikom Državnog ureda za zaštitu i spašavanje Zdenkom Lovrićem te koordinatoricom za volontere i nevladine organizacije Jelenom Bjelić Raonić. Zamjenik Bradić istaknuo je kako policija i Ministarstvo unutarnjih poslova nastoje svim svojim raspoloživim snagama pružiti maksimalnu pomoć i izići u susret ljudima koje je snašla ova nedaća te im između ostalog predstavio strukturu

kampa, rad volontera na terenu i istaknuo važnost njihove koordinacije.

U kampu Opatovac do trenutka dolaska biskupa registrirano je oko 9 750 ljudi. U kampu je boravilo njih oko 4 000 od kojih je oko 1 000 čekalo registraciju. Svi koji pristignu u kamp prolaze proces registracije i medicinske trijaže, naglasio je Bradić. Prvih nekoliko dana službe nisu bile u mogućnosti registrirati migrante, no sada je postignuta koordinacija i nitko ne može ući u kamp dok nije registriran. Bradić je pokazao tlocrt kampa, pojašnjavajući raspored službi i mogućnosti za izbjeglice. Istaknuo je i da se tijekom registracije nastoje razdvojiti određene grupacije ljudi za koje se pretpostavlja da bi mogle doći u sukobe. Većina registriranih ne želi biti u šatorima koji su za njih postavljeni, naglašava Bradić, već sjede na ogradi i čekaju prijevoz kako bi nastavili put dalje. Ponekad se čini da ne prihvaćaju pomoć policije i ostalih službi jer što god im se osigura, oni ostavljaju i čim ugledaju autobuse kreću prema njima. Pojasnio je i kako je teško razdvajati ih i dati prednost ženama i djeci zbog muškaraca koji žele što prije doći do transporta. Radi se o velikim obiteljima pa majke djecu daju rođacima ne bi li se tako i oni što prije domogli prijevoza nadajući se da će se nekako „progurati“ s njima. Ima situacija i da pojedini članovi obitelji ne žele ići bez ostalih 30 ili 60 članova iste obitelji što stvara probleme i naguravanje, istaknuli su djelatnici policije puni razumijevanja za situaciju bez obzira što ne znaju kada će ovim nedaćama doći kraj.

Molitvena potpora

Biskupi Hrančić i Škvorčević nakon uvida u aktualnu situaciju s izbjeglicama u Opatovcu izrazili su zadovoljstvo onim što se čini kako bi im se posvjedočila ljudska i vjernička blizina. Biskup Škvorčević rekao je kako

se razlikuju dojmovi susreta s izbjeglicama koje nose tešku sudbinu te im treba iskazati svu ljudsku pomoć i pažnju od susreta s djelatnicima policije, Crvenog križa i volonterima koji nose teret bremenitosti i humanosti. "Vidi se da su umorni, ali prepoznaje se i nutarnja ispunjenost što mogu pomoći i posvjedočiti plemenitost ljudima koji su na putu i ni sami ne znaju kamo idu. To su dva dojma koja se miješaju, no oba su pozitivna", naglasio je. Biskup Škvorčević podsjetio je da se pomoć za izbjeglice u Požeškoj biskupiji prikupljala 6. rujna, no i dalje se nastavlja molitvena potpora koja je silno važna i za ljude koji su na putu, i za one koji im nastoje pomoći.

Nadbiskup Hrančić izrazio je zadovoljstvo viđenim ističući kao se u ovim okolnostima čini sve što je moguće. "Treba odati priznanje policiji i svim službama koje odrađuju svoj posao kao i svim volonterima koji se trude i uistinu ulažu puno napora. Potvrđuje se prvi dojam, a i izbjeglice su to naglašavale, da je osiguran najbolji mogući tretman."

U pratnji načelnice općine Lovas Tanje Cirbe i Željka Cirbe, zamjenika župana vukovarsko-srijemskog, biskupi su potom pošli u Bapsku. Uz cestu su mogli vidjeti domaćice s pladnjevima hrane te mlade koji su prikupljali odjeću i bili na raspolaganju za podjelu pomoći. Istaknuto je i kako migranti nisu dolazili u sukob s mještanima, nisu činili nikakvu štetu, već sa zahvalnošću primali ono što im se ponudi. Biskupi su nadalje krenuli prema granici te se tamo susreli s migrantima, napose brojnim ženama s malom djecom, ali i mladima. I tu se policija pokazala vrlo susretljivom u pojašnjavanju situacije na terenu ističući kako izbjeglice stalno nadiru i preko graničnog prijelaza, ali i preko kukuružišta. Biskupi su na kraju zahvalili policiji te svim volonterima s kojima su se susreli.

Požeška biskupija uputila pomoć sirijskim kršćanima

Kršćanska solidarnost s izbjeglicama

Na susretu biskupa Antuna Škvorčevića s arhimandritom o. Housigom Mardirossianom iz Armenskog katolikata Cilicije u Libanonu, koji je održan 16. rujna u Biskupskom domu u Požegi, dogovoreno je da će Požeška biskupija uputiti novčanu pomoć armenskim kršćanima u Alepu koji trenutno proživljavaju teška ratna stradanja prouzročena okupacijom grada od strane ISIL-a. Na biskupov poziv, vjernici Požeške biskupije u nedjelju 6. rujna ove godine svojom molitvom i skupljenim novčanim prilozima očitovali su solidarnost s izbjeglicama i migrantima iz Sirije i drugih zemalja Bliskog i Dalekog istoka. Dio novca koji je tom prigodom skupljen dostavljen je Hrvatskom Caritasu koji u suradnji s Hrvatskim Crvenim križem pomaže izbjeglicama koje prolaze Hrvatskom prema zapadnim zemljama. Drugi dio novca, dodavši još svoj novčani dio, Biskupija je uputila Armenskom katolikatku Cilicije u iznosu od 20 000,00 eura za pomoć kršćanima u Alepu.

Primivši navedenu novčanu pomoć o. Housig Mardirossian uputio je pismo zahvalnosti biskupu Škvorčeviću i svim vjernicima Požeške biskupije u kojem kaže: "U ime Njegove Svetosti katolikosa Arama I., želio bih zahvaliti Vama i Požeškoj biskupiji za prilog od 20 000,00 eura za sirijsko-armenske izbjeglice koji ste doznali preko Armenskog katolikata Cilicije. Veoma je ljubazno od Vas što ste me zajedno sa slavonskim episkopom Jovanom primili tijekom moga boravka u Hrvatskoj minuloga mjeseca rujna. Željeli ste čuti o našoj kršćanskoj braći i sestrama u Siriji koji trpe progonoštvu i mučeništvu. Na završetku posjeta obećali ste pomoći sirijsko-armenskim izbjeglicama. Uistinu, velikodušna donacija Vaše Biskupije podsjeća me na riječi našega Gospodina Isusa Krista *Zaista, kažem vam, što god učiniste jednomu od ove moje*

najmanje braće, meni učiniste (Mt 25, 40). U Novom zavjetu ima mnogo primjera gdje različite zajednice pomažu svojoj braći i sestrama u potrebi, a Vaš je čin svjedočanstvo da smo i danas sljedbenici iste predaje. Jamčim Vam da će Vaša donacija biti upotrijebljena za dogovorenu svrhu, posebno ovih dana kad se naša zajednica suočava s izbjegličkom krizom. Želim vam obilat uspjeh u Vašem pastirskom poslanju." (K. J.)

ZAJEDNIŠTVO ■ GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

SJEDNICA UPRAVNOG VIJEĆA BISKUPIJSKOG CARITASA

Donesena odluka o pomoći izbjeglicama

Izbjeglički val koji je zahvatio Hrvatsku bio je povodom da Upravno vijeće Caritas Požeške biskupije 16. rujna održi svoju sjednicu pod predsjedanjem biskupa Antuna Škvorčevića. Uz osvrtna na apel Hrvatskog Caritasa i druge njegove inicijative o kojima je izvjestio ravnatelj Caritasa Goran Lukić, utvrđeno je kako je na poziv biskupa Antuna u svim župama Požeške biskupije 6. rujna uspješno održan Dan molitve i prikupljanje novčanih priloga za izbjeglice. Na temelju prošlogodišnjeg iskustva Caritasova djelovanja prigodom poplava na području Požeške biskupije i drugih Caritasovih akcija, razmotrene su realne mogućnosti pomaganja prognanicima. Budući da je broj prognanika veoma velik i njihove potrebe nadilaze Caritasovu organizacijsku sposobnost, zaključeno je da se Caritas treba usmjeriti na daljnje prikupljanje novčanih priloga, hrane i higijenskih potrepština te ih u suradnji s Crvenim križem i drugim ovlaštenim organizacijama i ustanovama upućivati onamo gdje su ta sredstva najpotrebnija. Donesena je odluka da se osim toga uputi pomoć kršćanima Alepa u Siriji te dogovorena s predstavnikom Armenskog patrijarhata u Libanonu kojeg je minulih dana primio biskup Antun u Požegi.

Pokrenuta akcija »Iskra ljubavi za toplinu doma«

Caritas Požeške biskupije i ove godine pokrenuo je akciju *Iskra ljubavi za toplinu doma* kojom se želi donacijama građana osigurati peći i drva za ogrjev najpotrebnijima. Akcija se počela provoditi od 1. listopada i trajat će do 1. prosinca 2015. godine. Pozivamo sve da donacijom drva ili peći te svojim novčanim prilozima na Caritasov račun IBAN HR4223860021130011296 pomognu ugrrijati domove najpotrebnijih naše Biskupije. Svima koji će se na bilo koji način uključiti u ovu akciju unaprijed zahvaljujemo.

Broj 56 ■ STUDENI 2015.

Biskupov poziv za prikupljanje pomoći za izbjeglice

Draga braćo i sestre!

Svjedoci smo potresne izbjegličke drame u Hrvatskoj, započete 16. rujna ove godine, u koju je uključeno mnoštvo ljudi, među njima brojne žene i djeca, a čije razmjere trenutno nije moguće sagledati. Teško nas pogađa njihova sudbina i budi u nama duboku samostalost i spremnost na pomoć. Osjećamo i nemoć pred veličinom potreba jer su nam materijalne mogućnosti skromne zbog nezaposlenosti i siromaštva mnogih slavonskih ljudi. Ne dajmo se obeshrabriti vlastitim stanjem i ne dopustimo da nam rasprave o uzrocima i posljedicama spomenutih događaja oduzmu humano raspoloženje, nego pretvorimo u djelo ono što nam kršćansko srce kaže. Poznata mi je vaša velikodušnost. Očitovali ste je i u nedjelju 6. rujna svojom molitvom i darom prikupljenim za izbjeglice u svim župama Požeške biskupije za što vam od srca zahvaljujem. Darovanim novčanim prilogom otvorili ste mogućnost našem Biskupijskom Caritasu da pritekne u pomoć ljudima zahvaćenima velikom humanitarnom nevoljom čiji put prolazi i našom Biskupijom. Nastavimo i dalje moliti da se teško stanje mnoštva izbjeglica što prije razriješi. Vaš i najmanji novčani dar za ljude u nevolji bit će poput kapi u vodenom slapu koji pomaže tkati ljepotu hrvatske dobrote, plemenitosti i ljubavi kadre ublažiti teret ljudi pogođenih nesrećom.

Naš Biskupijski Caritas nastavlja u svim župama i od svih ljudi dobre volje prikupljati novčane priloge, prehranbene i higijenske potrepštine, a napose hranu za djecu, te molimo da ih volonteri župnih Caritasova dostavljaju u Caritasovo požeško sjedište. Pomoć u spomenutim potrepštinama moguće je i izravno slati na Caritas Požeške biskupije, Vukovarska 7, 34000 Požega, a novac na Caritasov račun IBAN HR4223860021130011296.

Dok nastojimo oko dobra i pomaganja ljudima u nevolji, neka nam Bog ispuni srca darom radosti i mira. Sve vas blagoslivlja

biskup Antun Škvorčević

Caritas osigurao sedamdeset i pet kompleta udžbenika

Caritas Požeške biskupije i ove godine pomogao je socijalno ugroženim obiteljima i obiteljima s brojom djecom u opremanju njihovih školaraca za početak nove školske godine. Organiziranjem akcija *Korizmeni dar* i *Stari papir za nove knjige* prikupljena su sredstva za kupnju udžbenika i školskog pribora potrebnog za novu školsku godinu. Na taj način Caritas Požeške biskupije osigurao je sedamdeset i pet kompleta udžbenika te tako olakšao novi početak školske godine djeci iz socijalno ugroženih obitelji koje su preporučili župni Caritasi s područja Požeške biskupije. Vrijednost doniranih udžbenika je 33 209,90 kn.

DJEČJI CRKVENI ZBOROVI HODOČASTILI U KATEDRALU

Bog vam je dao lijep glas kako biste ga mogli hvaliti i slaviti pjesmom

U pripremi za proslavu svetkovine svete Terezije Avilske 10. listopada u požešku Katedralu hodočastili su članovi dječjih crkvenih zborova s područja Požeške biskupije: Dječji crkveni zbor sv. Cecilije Župe Marije Kraljice i sv. Jurja u Davoru, Dječji crkveni zbor Župe Pohoda BDM u Voćinu, Dječji crkveni zbor „Marijina djeca“ Župe sv. Nikole Biskupa u Pleternici te dječji crkveni zborovi „Zrakice milosrdnog Isusa“ i „Požeški slavuji“ iz požeških župa sv. Leopolda Mandića i sv. Terezije Avilske.

Prvi dio hodočašća odvijao se u Dvorani sv. Terezije Avilske gdje je sve sudionike pozdravio predstojnik Katehetskog ureda Požeške biskupije Robert Mokri, nakon čega se svaki zbor predstavio jednom ili s više pjesama. Središnji događaj hodočašća dječjih crkvenih zborova bilo je euharistijsko slavlje koje je u požeškoj Katedrali uz sudjelovanje svećenika iz požeških župa te središnjih biskupijskih ustanova predvodio generalni vikar Josip Devčić kao izaslanik požeškog biskupa Antuna Škvorčevića.

Tko je mudar?

Pozdravljajući prisutne generalni vikar na poseban se način obratio djeci izražavajući radost zbog susreta s njima jer u njima osjeća iskrenost i otvorenost za Boga s kojom su došli na hodočašće sv. Terezije Avilske o 500. obljetnici njezina rođenja. Rekao je kako ona i nakon toliko mnogo godina opet iznova govori svojom veličinom, ljubavlju i predanjem za Boga jer je Božja riječ koju je duboko živjela u svom srcu uvijek nova, uvijek aktualna.

Homiliju je vikar Devčić započeo podsjećajući prisutne na starozavjetnog mudraca čija je riječ zapisana u navještenom odlomku Knjige mudrosti. Rekao je kako „starozavjetni mudrac zna da prava mudrost dolazi od Boga pa stoga za nju najprije moli i to ne uzalud jer je primio duh mudrosti. Bog daje duh mudrosti, a ne neki njezin izgled koji bi se iziživljavao u površnoj rječitosti u što se mudrost znala izroditi, npr. kod starih Grka, utvrdio je generalni vikar nastavljaajući: „Da je mudrac zaista primio mudrost, vidi se iz toga što ju je zavolio više nego žezla i prijestolja. Nije uopće htio s njom uspoređivati sve bogatstvo i dragulje jer je u njegovim očima pod svjetlom mudrosti sve zlato kao malo pijeska, a srebro je prema njoj kao blato“. Zapitao je prisutnu djecu i mlade što je za njih mudrost, koga bi mogli nazvati mudrim i razmišljaju li uopće o toj mudrosti koja od Boga dolazi te jesu

li je možda prepoznali u svojim profesorima ili kome drugome.

Bog daje talente

Pokušao je pojasniti kako čovjek može biti inteligentan i pametan, ali prava mudrost dolazi samo od Boga, od onoga koji je izvor mudrosti. Rekao je kako je takvu mudrost posjedovala upravo sv. Terezija Avilska jer je u svom srcu i savjesti znala čitati Božju volju i sve svoje talente i sposobnosti ugraditi u Božji plan za sebe i Crkvu te je tako i postala obnoviteljica Crkve, a kasnije i prva naučiteljica Crkve. Istaknuo je kako se ona nije zadovoljila površnim, nego je, poučena Božjom mudrošću, išla prema većem i boljem. Generalni vikar prisutnim mladima i djeci posvijestio je činjenicu kako im je Bog dao određene talente, kao što je npr. lijep glas te mogu njime hvaliti i slaviti Boga, a po njihovom iskrenom pjevanju, odnosno molitvi, Bog taj glas čuje. Pohvalio je njihov trud i napor kojim uvijek obavljaju pojedine skladbe kako bi one u svojoj ljepoti održavale sklad Božji te time i drugima na svetim misama pomažu da se po njihovom pjevanju uzdignu bliže Bogu i srcem dožive Otajstvo koje slave. Pozvao ih je da sa zahvalnošću čuvaju taj Božji dar kojim su obdareni te ga, zajedno s drugim darovima, predaju Bogu u ruke kako bi ih u njihovoj iskrenosti i prostodušnosti učinio ispunjenim i radosnim ljudima.

Na završetku euharistijskog slavlja mladi su pjevači predvođeni generalnim vikarom pozdravili Isusovu Majku moleći molitvu Anđeoskog pozdravljenja, a potom se preporučili zagovoru sv. Terezije Avilske moleći molitvu njoj u čast i pjevajući njezine riječi *Samo je Bog dostatan*. Generalni vikar zahvalio je svima na sudjelovanju i ljepoti pjesme kojom su ispunili požešku Katedralu te ohrabrio njihovu ustrajnost i marljivost kako bi i iduće godine zajedno sa svojim zborovima hodočastili sv. Tereziji Avilskoj moleći i slaveći Boga pjesmom.

Biskup s učenicima požeške Katoličke gimnazije

Želimo vam pomoći da izrastete u cjelovite osobe

Požeški biskup Antun Škvorčević primio je 16. rujna u crkvi sv. Lovre učenike prvoga razreda požeške Katoličke gimnazije općeg smjera u pratnji vjeroučitelja Marijana Pavelića i na taj način iskazao svoju blizinu i brigu za njih. U pozdravu poručio je gimnazijalcima da su nada Požeške biskupije, nada grada Požege i nada Crkve. U kratkom dijalogu učenici su naglasili kako su svojevremeno odabrali Katoličku gimnaziju kao mjesto gdje će se školovati i oblikovati, a biskup im je potom protumačio da je u rastu osobe, osim intelektualne, važna i duhovna dimenzija te da njihov dolazak u Katoličku gimnaziju svjedoči želju za cjelovitim odgojem. -Niste došli u neku školu gdje vas se prisiljava da nešto radite, nego u školu gdje se vašoj slobodi nastoji približavati istina o vama samima, o cjelovitosti vašega bića. Stoga mi je posebno drago da ste se usudili, zajedno s vašim profesorima, upustiti u jednu novu avanturu života - poručio je biskup gimnazijalcima.

Potom ih je proveo kroz crkvu sv. Lovre protumačivši im njezine povijesno-kulturne vrijednosti te podsjetio na ono što je od srednjega vijeka do danas nastojao živjeti čovjek na prostorima srednje Hrvatske u izgradnji svoga duhovnog identiteta.

Nakon susreta s učenicima općega smjera, biskup je 22. rujna u crkvi sv. Lovre primio učenike klasičara prvoga razreda. Na početku susreta vjeroučitelj Pavelić zahvalio je Osnivaču na podršci, blizini i brizi koju iskazuje mladima. Biskup Škvorčević ukratko im je pojasnio kako čovjeku nije dovoljno samo ispuniti svoj um znanjem i želudac hranom, nego je potrebno ispuniti dubinu bića; svoj duh Božjom blizinom. Zato Katolička gimnazija, osim posredovanja znanja, želi mlade uvoditi u stvarnosti vjere, pomoći im da duhovno rastu kako bi se oblikovali u cjelovite osobe.

Potom im je ukratko protumačio povijesno-kulturne vrijednosti crkve sv. Lovre, grada Požege i Požeške biskupije.

Biskupija odobrila studentima i učenicima 150 stipendija

I na ovaj način želimo iskazati blizinu i solidarnost s mladima

Već tradicionalno Požeška biskupija putem svoje Zaklade za učenike i studente o svetkovini sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale, odobrava stipendije učenicima i studentima slabijeg imovinskog stanja za započetu školsku i akademsku godinu. U Dvorani bl. Alojzija Stepinca 17. listopada okupili su se studenti i učenici sa svojim roditeljima da bi potpisali ugovore o stipendiji. Nakon molitve i čitanja ulomka iz Lukina evanđelja u kojem Isus govori o svakodnevnom nošenju vlastitog križa i upozorava na to kako ne koristi čovjeku sve dobiti, a život izgubiti; biskup Antun Škvorčević pozdravio je nazočne. Izvijestio ih je kako je Zaklada za studente i učenike primila velik broj molbi. U okviru novčanih mogućnosti koje je Zaklada i Požeška biskupija stavila na raspolaganje, Vijeće Zaklade u skladu s propisanim kriterijima odobrilo je 101 stipendiju za ovu školsku godinu. Dodao je da osim toga Biskupija stipendira sedam djevojaka smještenih u Dom sv. Antuna u Zagrebu, dvadesetak gimnazijalaca u požeškom Kolegiju te još nekoliko drugim putem što je ukupno 150 stipendista za koje je odvojeno više od 500 000 kuna.

Izrazio je radost što je Biskupija u mogućnosti i na taj način iskazati svoju blizinu mnogim obiteljima i solidarnost mladim ljudima u njihovu odgoju i obrazovanju. Osvr-

nuo se na pročitani ulomak iz Evanđelja te rekao kako kao dionik Biskupske sinode u Rimu ovih dana zajedno s biskupima iz cijeloga svijeta ima pred očima brak i obitelj kao stvarnost koju je smislio Bog. Zahvalio je nazočnim roditeljima za žrtvu i ljubav koju svakodnevno ugrađuju u život svoje obitelji te izrazio uvjerenje kako će njihovo nošenje mnogih križeva uroditi brojnim hrvatskim dobrima. Protumačio je mladima da je križ koji im je nositi zapravo odricanje i ulaganje sebe u vrijednosti među kojima je njihov studij i pozvao ih da ne zaborave kako su oni sami najveće Božje dobro koje treba izgrađivati te da dok nastoje stjecati znanje i druga dobra, ne izgube sebe. Ohrabrio ih je da se ne boje poteškoća jer se kroz njih radaju na puniji život te da u suradnji s drugim mladima u mjestu gdje studiraju nastoje biti povezani s Crkvom i u njoj s Isusom Kristom, najboljim prijateljem. Istaknuo je da primanjem biskupijske stipendije oni na neki način postaju članovi velike obitelji kojoj Crkva posvećuje posebnu pozornost. U tom smislu pozvao ih je na susrete koji će se povremeno za njih održavati u Požezi. Završio je na sve Božji blagoslov.

Zatim je ravnatelj Caritasa Požeške biskupije i voditelj Zaklade Goran Lukić potpisao ugovore o stipendijama sa svakim primateljem.

U Virovitici održan Nacionalni susret križara

Pod geslom **Propovijedaj evanđelje i ako je potrebno, koristi riječi** održan je 19. Rujna Nacionalni susret križara u Župi bl. Alojzija Stepinca u Virovitici na kojem se okupilo oko stotinu križara iz cijele Lijepe Naše (Ogulin, Josipdol, Cerovnik, Oštarije, Karlovac, Požega, Antunovac, Sopje, Zagreb, Virovitica). Susret je započeo misnim slavljem koje je predvodio Robert Zubović, duhovnik ogulinskih križara, a nastavio se prigodnim obraćanjem Darija Burjana, predsjednika Križarske organizacije. Virovitički župnik Josip Homjak održao je potom predavanje o značenju križarskog gesla **Žrtva - Euharistija - Apostolat** poručivši: "Bog živi vječno - On postoji i bez nas, ali živi po nama i kroz nas." U poslijepodnevnom satima svako se križarsko društvo pojedinačno predstavilo. Slijedilo je prikazivanje filma o ljetnoj duhovnoj obnovi na Lošinj čiji je autor križar Karlo Topalović. Susret je završio euharistijskim klanjanjem. (A. Rajnović)

Ukorak s liturgijskim vremenom

LITURGIJSKA GODINA B

Piše: Josip Krpeljević

XXXII. NEDJELJA KROZ GODINU

U starozavjetnom čitanju iz Prve knjige o kraljevima slušamo kako siromašna udovica iz poganskoga feničkog grada Sarfate skrbi za Božjeg proroka Iliju i biva nagrađena za svoje djelo ljubavi povratkom u život umrlog sina jedinca. U novozavjetnom čitanju nastavljamo slušati Poslanicu Hebrejima gdje se kaže da se Krist jednom zasvaga prinio Ocu kao žrtva za otkupljenje naših grijeha. Na koncu povijesti doći će ponovno i uzeti k sebi one koji ga s vjerom iščekuju. U evanđelju slušamo kako Isus poziva učenike na život u iskrenosti, bez licemjerja. Kao primjer ispravnog postupanja

pokazuje im siromašnu udovicu koja u hramsku riznicu ubacuje samo dva novčića, ali ta dva novčića su sve što ima i njezin dar vrijedniji je od darova onih koji daju od svog suviška. "Koliko puta čovjek kojemu smo pomogli postaje spasilac našeg života! Čovjek, kome dajemo sami sebe, Božji je predstavnik da nas spasi i obogati; bračni drug ili dijete u braku, novi kandidat u svećeništvu ili redovništvu, stranac kojega pratimo na putu. Niz je beskonačan." (Carrol Stuhlmueller). ■

XXXIII. NEDJELJA KROZ GODINU

U starozavjetnom čitanju iz Knjige proroka Danijela slušamo o svršetku svijeta i uskrsnuću pravednika. Svršetak je stanje u kojem će vrijeme (trajanje, prolaznost) prijeći u vječnost. Mi, kršćani, vjerujemo da se taj prijelaz iz vremena u vječnost dogodio u Kristovu vazmenom otajstvu. Psalm 16 izraz je pouzdanja i vjere starozavjetnog vjernika da će od Boga baštiniti vječno blaženstvo. U novozavjetnom čitanju iz Poslanice Hebrejima slušamo da je Krist jedini istinski svećenik čija žrtva i prinos Bogu donose oprostjenje grijeha i oslobođenje. On je već pobijedio sile zla i sjeo zdesna na prijestolje Božje, no njegova pobjeda još nije postala svima očigledna i konačna. U evanđelju slušamo Isusov eshatološki govor. U tom se govoru isprepliću povijesni događaji i apokaliptički elementi izraženi slikama kojima su se služili proroci. Isus ovdje govori o svom vazmenom otajstvu (muka, smrt i uskrsnuće) i on točno zna kada će se navedeno dogoditi. No njegovo vazmeno otajstvo ujedno je i početak svršetka vremenâ. Kad će se točno dogoditi svršetak ovog vremenitog svijeta, nitko ne zna; ni Sin, već jedino Otac. Stav bdijenja stav je aktivnog iščekivanja. Svako naše vjerničko sudjelovanje u misnom slavlju takvo je aktivno iščekivanje. ■

KRIST KRALJ

Današnje nas bogoslužje poziva da oživimo i sebi želju da Krist uistinu kraljuje u našem životu. Da se to mogne dogoditi, valja obnoviti naše prijanjanje uz njega koji nas je prvi ljubio i za nas bio tešku bitku do te mjere da se dao raniti na smrt kako bi u svom tijelu, pribijenom na križ, razorio naš grijeh. Krist tako pobjeđuje. Njegova pobjeda je prividno poraz; naime, ljubav pobjeđuje na način da se daje pobijediti. On je raspeti kralj, kralj trnjem okrunjen, obješen na križ i takav ostaje zauvijek, a također i sada kad je kod Oca kamo se vratio nakon uskrsnuća. Riječ je o kraljevanju koje je ljudski teško razumjeti, no ako pođemo putem ponizne

ljubavi i života koji postaje služenje i dar, tada će nas Duh Sveti osposobiti da se suobličimo Kristu, kralju slave. To će nužno sa sobom donijeti sjenu smrti, smrti čitavom svijetu sebičnosti, strasti, ispraznih želja i nepotrebnih nadutosti. Međutim, to je smrt koja prelazi u slobodu za sebe i u rast za druge; u pravi život i u puninu radosti. Naš se tegobni hod kroz povijest nastavlja, ali srce nam već sada može predokusiti slatkoću onog kraljevstva beskrajne svjetlosti u koje se ulazi samo kroz uska vrata križa. Služimo Kristu kralju ne samo riječima, nego dopuštajući da se u nama širi i raste Njegovo kraljevstvo.. ■

PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA

U starozavjetnom čitanju prorok Jeremija naviješta da će Bog ispuniti obećanje dano domu Izraelovu. On će se očitovati pravednim baš u trenutku u kojem će se pokazati njegova vjernost obećanju da će podići novi narod, utemeljen na pravednosti i svetosti. U Poslanici Solunjanima Pavao potiče kršćane na karitativnu ljubav jer je to bitni sadržaj svetosti i to je pravi oblik kršćaninova budnog očekivanja Isusova dolaska. U evanđeoskom ulomku slušamo Isusovu eshatološku besjedu u kojoj se najavljuje dolazak Sina čovječjega i opisuje svršetak Jeruzalema i svi-

jeta. Znakovi koji nam se ovdje daju da po njima prepoznamo približavanje konca svijeta zapravo su događaji kojih je uvijek bilo i kojih će uvijek biti. Uvijek će se događati prirodne nesreće, katastrofe i bolni događaji što znači da će čovjek stalno morati biti u iščekivanju Isusova dolaska. Kršćanin je pozvan te znakove čitati ne sa strahom i tjeskobno, već u nadi jer zna da ga čeka oslobođenje. Navještaj Kristova drugoga dolaska i svršetka svijeta neka u svima nama podrži nastojanje da činimo dobra djela.. ■

DRUGA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Prorok Baruh pjeva o svršetku progonstva i sveopće obnove naroda. Pobjeda zla je prolazna; pobjeda dobra je konačna i vječna. Gospodar povijesti vječni je Bog. I psalmist pjeva o povratku prognanika iz babilonskog sužanjstva i o radosti koju taj povratak sa sobom donosi. Pavao na početku poslanice potiče Filipijane dok iščekuju drugi Kristov dolazak rastu u karitativnoj ljubavi. Evanđeoski ulomak opisuje propovijedanje Ivana Krstitelja u pustinji. Pustinja je mjesto šutnje, traženja bitnoga, borbe protiv vlastite oholosti i protiv mnogih neprijatelja duše. Duh Sveti sve kršćane čini prorocima, ljudima Riječi i osposobljava nas da oslušujemo najhitnije potrebe našeg vremena kako bismo ponovno ukazali na važnost Riječi spasenja koja poravnava naše ljudske staze. "Da shvatimo smisao samoće, moramo najprije razotkriti način na koji je naš svijet izobličio pojam samoće. Za nas samoća često puta znači privatnost, mjesto okrjepe u kojem možemo napuniti baterije za nastavljanje našega neprestanog natjecanja u životu. No samoća nije privatno terapijsko mjesto. Naprotiv, ona je mjesto obraćenja, mjesto u kojem staro ja umire a novo se rađa, mjesto na kojem se očituje novi muškarac i nova žena." (H. J. Nouwen). ■

TREĆA NEDJELJA DOŠAŠĆA

U prvom čitanju prorok Sefanija poziva na radost zbog toga što se narod obratio nakon okončanja vladavine bezbožnog i pokvarenog kralja Manašea. I Bog se raduje kad se njegov narod kaje za počinjene grijeha i ponovno prihvaća njegovu ljubav. U ovom ulomku pronašao je nadahnuće Lukin prizor navještenja. U novom ulomku Poslanice Filipljanima poziv na radost apostol Pavao temelji u činjenici da se Bog u Isusu Kristu približio čovječanstvu. U Evanđelju po Luki slušamo kako Ivan Krstitelj naznačuje pojedinim staležima kako trebaju živjeti u duhu pravednosti te jasno izriče da on nije Krist koji tek ima doći. "Mnogi ne samo da ne rade ništa, nego ni drugima ne daju da rade. Mnogo je lakše prigovarati drugome kad nešto radi, nego da sami to učinimo. Lakše nam je životariti ovakvima kakvi jesmo, nego naporno iz dana u dan sebe usavršavati. Lakše je prepustiti se bujici, negoli plivati protiv struje. Naprotiv, čovjeka može učiniti herojem i svetcem samo ono što je teško. A da bi se to postiglo, potrebna je milost Božja i darovi njegova Duha." (A. Milagro).. ■

Biskupijsko hodočašće u Svetu Zemlju

U Godini izvanrednog jubileja milosrđa i u pripravi za 20. obljetnicu Požeške biskupije organizira se od 16. do 23. veljače 2016. godine

BISKUPIJSKO HODOČAŠĆE U SVETU ZEMLJU.

Bit će to prigoda da se hodočasteći na mjesta kojima je prolazio i gdje je živio Isus Krist, vjernici Požeške biskupije predvođeni svojim biskupom i svećenicima dublje susretnu s njegovom milosrdnom ljubavlju, obnove u vjeri, nadi i ljubavi te unesu novu duhovnu snagu u život naše Biskupije.

Organizaciju hodočašća Biskupski ordinarijat u Požegi povjerio je Putničkoj agenciji **Ichtis Travel** iz Splita koja je izradila program hodočašća koji se može vidjeti na web stranici

www.pozeska-biskupija.com

ili na plakatima u svakoj župi. I ovim putem pozivamo sve zainteresirane da se **najkasnije do 15. studenoga** jave svojim župnicima koji će im dati sve ostale potrebne informacije vezane uz hodočašće ili ih uputiti osobno na Agenciju.

ČETVRTA NEDJELJA DOŠAŠĆA

U prvom čitanju iz Starog zavjeta prorok Mihej navješćuje dolazak Mesije, Spasitelja svijeta, iz najmanjega kraljevstva. On će preobraziti svijet i donijeti mu mir. Novi zavjet ostvarenje ovog proroštva vidi u Isusu, rođenom u Betlehemu (usp. Mt 2,6), istinskom pastiru koji se brine za svoje raspršeno i izmučeno stado (usp. Mt 9, 36). U jednom od najznačajnijih ulomaka Poslanice Hebrejima Isus Krist prikazan je kao kralj - Mesija koji dolazi u potpunosti izvršiti volju Božju. Vršanjem Božje volje Krist nadilazi izvanjsko prinošenje žrtava i označuje novi put kojim čovječanstvo treba krenuti prema zajedništvu s Bogom. U evanđeoskom susretu dviju budućih majki, Marije i Elizabete, uprizoreno je čitavo čovječanstvo koje iščekuje Krista i pozdravlja njegov dolazak. U Blaženoj Djevici Mariji konkretno susrećemo i vidimo kako živi onaj tko se istinski susreo s Gospodinom - svoju radost nosi i dijeli s bližnjima. "Dodi, Gospodine Isuse! Odagnaj strah te daj da kročimo u vjeri i spremno prihvaćamo iznenadne zaokrete tvoje volje. Marijo, Majko vjere, moli za nas da slijedimo tvoj primjer." (Carrol Stuhlmueller).. ■

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat, Požega
GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević
UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić
LEKTOR: Romana Thür • GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak
TISAK: Denona, Zagreb • ISSN: 1846-4047
ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

MISA ZA POGINULE BRANITELJE NA 'TROKUTU' NEDALEKO NOVSKE

Isus Krist je jedini pravi odgovor na izazov smrti

Piše i snimio: Krunoslav Juraković

Na Trokutu nedaleko Novske, crti bojišnice u vrijeme Domovinskog rata, 29. listopada, na dan kad je ondje poginulo više hrvatskih branitelja, biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima Novljanskog i Lipičkog dekanata slavio je svetu misu. Na početku slavlja pozdravio je nazočne svećenike, hrvatske branitelje, obitelji hrvatskih poginulih branitelja, predstavnike Hrvatske vojske i policije, pomoćnika ministra branitelja Bojana Glavaševića, župana Sisačko-moslavačke županije Ivu Žinića, gradonačelnika Novske Vladu Klšana i ostale javne dužnosnike te sve vjernike koji su se u velikom broju okupili spomenuti poginulih branitelja i u molitvi se s njima sjedinili. Biskup se na poseban način obratio prisutnim hrvatskim braniteljima kojima je rekao da su oni živi spomenik na osobito teške događaje i svjedoci pobjede koja se može izvojevati kad se vjeruje Bogu i voli domovina, obitelj i tisućljetna baština svoga naroda.

Druga razina života

U homiliji biskup je rekao da je ovo mjesto okupljanja izazovno i postavlja određena pitanja, među kojima je i to što smo donijeli na ovaj spomen braniteljskog stradanja. Može se dogoditi, istaknuo je, da smo sa sobom donijeli nemoć koja u nama budi negativne osjećaje, možda i raspoloženje mržnje i osvete. Podsjetio je kako u naviještenom evanđelju Isus dolazi Marti i Mariji i zajedno s njima stoji pred činjenicom smrti njihova brata, a njegova prijatelja Lazara. Marta i Marija očituju nemoć pred tom činjenicom kao i svojevrsnu pobunu pred granicom na kojoj čovjek više ništa ne može i ništa ne zna. Slično stojimo i mi danas pred činjenicom ubojstva naših branitelja; to nas teško pritišće jer bismo voljeli da su živi, rekao je biskup. Potom je zapitao je li naša pobuna protiv zla i nemoć koju pred njim osjećamo sve što se danas može na ovom mjestu

dogoditi. Utvrdio je da bi u tom slučaju ovo okupljanje bilo silno siromašno. Spomenuo je kako nas evanđelje o Lazarovom uskrsnuću upućuje na to da postoji neko drugo polazište za ovo naše stanje, a to je Isus Krist koji Martu i Mariju uvjerava da je on prijatelj koji je s one strane našeg postojanja došao na ovaj svijet želeći biti jednim od nas, nama u svemu jednak osim u grijehu, kako bi ušao u našu ranjenost zlom, negativnošću, nemoću, prolaznošću i na kraju smrću.

»Za« čovjeka

– To znamo i mi iz onoga što je upisano u naše srce, što bježe životni boj u našim čežnjama, po našem odupiranju smrti s kojom se ne možemo pomiriti jer osjećamo da smo stvoreni za drugi svijet, za pobjedu života. Danas u Hrvatskoj jedni drugima pripovijedamo kako trebamo stvoriti bolju, drugačiju, uspješnu Hrvatsku, ali kako je ostvariti kad osjećamo da je politička mjera prekratka za ono što nosimo u srcu? Ako nema onog života za koji smo u srcu probuđeni, onda smo najprepariraniji bića na ovome svijetu - rekao je biskup.

Istaknuo je kako je veliki korak našeg života kad sebe povjerimo upravo onome koji naša umiranja i nemoći može preobraziti u život. Pozvao je nazočne da promotre

dobro koje su naši branitelji u teškom ratnom stanju s kronicama na prsima svjedočili te su svoje živote povjerali Isusu Kristu kao jedinom pravom odgovoru pred izazovom smrti pa da se i sami na ovom spomen-slavlju obnove u toj opredijeljenosti.

Tumačeći prvo čitanje iz Poslanice sv. Pavla Rimljanima naglasio je kako Bog u Isusu Kristu nije posvjedočio da je protiv čovjeka, nego koliko je za čovjeka. "Biti protiv nekoga najveća je nemoć. Često puta sam govorio hrvatskim braniteljima, a ponovit ću i ovdje - niste pobijedili zato što ste bili protiv Srba ili nekoga drugoga, nego zato što ste bili za svoju domovinu, za svoju obitelj, za slobodu. To je vaše dostojanstvo i veličina te ako vam netko tumači drugačije, odgovorite im da to nije istina. U našem ljudskom za čovjeka i za vrijednosti života, događaju se Božje pobjede", poručio je biskup. Potom je podsjetio da taj Božji za čovjeka ima ime, a to je Isus Krist te da se Božja snaga za čovjeka i moć kojom je pobijedio smrt zove Ljubav. Poželio je nazočnima da s ovoga susreta odu duboko uvjereni kako životi poginulih branitelja nisu izgubljeni jer su ih položili za nas i tako se sjedinili s Isusom uvijek pobjedničkim za čovjeka.

Predstavnicima dragovoljaca Domovinskog rata kod biskupa

U Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 30. listopada Josipa Pavunčeca i Tomicu Galovića, čelnike požeškog ogranka Udruge dragovoljaca Domovinskog rata. Razgovarali su o društvenom položaju i stanju među brojnim udrugama hrvatskih branitelja, pokatkad razdijeljenih i podijeljenih, a kojih samo u gradu Požegi ima 14. Razmotrili su mogućnosti oblikovanja određenih duhovnih programa koji bi bili u službi svih udruga te drugih članova obitelji poginulih branitelja.

Biskup je istaknuo važnost nastojanja izgradnje duhovnog života branitelja spomenuvši kako njihovu nutarnju ranjenost, po svjedočanstvu mnogih od njih, ne mogu izliječiti samo kemijski preparati koje uzimaju kao lijekove niti nastojanje oko njihova pravodnog materijalnog stanja, nego je potrebno omogućiti duši i savjesti da u njih uđe snaga Božjeg milosrđa koja praštanjem pomiruje branitelje s Bogom, s drugima i samima sobom. Biskup je podsjetio na ono što se u tom pogledu do sada nastojalo ostvarivati u Požegi i Biskupiji te je dogovoreno da se, između ostalog, kao i prethodnih godina u korizmi organizira duhovna obnova za sve branitelje i njihove obitelji te braniteljski križni put na požeškoj Kalvariji, a da svaka udruga u prigodi vlastitih obljetnica dogovori spomen na njihove poginule sa svetom misom. (K. J.)

ORGULJAŠKE VEČERI U POŽEŠKOJ KATEDRALI

Glazba nas uzdiže k Bogu

Prigodom 18. obljetnice uspostave Požeške biskupije, a u pripravi za svetkovinu svete Terezije Avilske, zaštitnice požeške stolne crkve, održane su od 27. rujna do 14. listopada Orguljaške večeri u požeškoj Katedrali.

Otvorajući Orguljaške večeri biskup Antun Škvorčević prisutnim izvođačima i slušateljima između ostalog je rekao da je glazba stvarnost koja zahvaća čovjekov duh i uzdiže ga k Bogu te poželio da svi oni koji će je slušati na koncertima ovogodišnjih Orguljaških večeri budu, poput sv. Terezije, obogaćeni ljepotom kao posebnim darom Božje blizine.

Prvi solistički koncert izveo je potom Mario Penzar, istaknuti hrvatski orguljaš i čembalist, redovni profesor orgulja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, Institutu za crkvenu glazbu KBF-a u Zagrebu, Akademiji za glasbu u Ljubljani te na Muzičkoj akademiji u Sarajevu. Penzar je nastupio sa šest skladbi različitih autora: Georga Böhma, Dietricha Buxtehudea, Johanna Sebastiana Bacha i Andelka Klojučara.

Mladi požeški glazbenici

Pred brojnim slušateljstvom 1. listopada na Orguljaškim večerima nastupili su mladi požeški glazbenici: Marija Ticl, sopran; Ružica Maurus, sopran; Kristijan Kostić, tenor; Lovro Ticl, truba te Tomislav Jurić na orguljama. Skladbe i raspored koncerta bili su koncipirani po ugledu na oratorije i kantate u kojima se izmjenjuju instrumentalni, so-

listički i zbarski dijelovi. Na rasporedu su se našle skladbe u rasponu od baroka do suvremenih skladbi te na kraju praiizvedba moteta Aleluja Tomislava Jurića.

Program je obuhvaćao narodne liturgijske napjeve koji su izvedeni na način primjeren tradicionalnom izvođenju te vrste napjeva pa sve do literature koja se izvodi na način bel canto tehnike. Orguljaške skladbe iznova su prikazale bogatstvo dispozicije požeških orgulja na kojima se podjednako dobro interpretiraju skladbe baroka kao i simfonijska orguljaška glazba francuske romantike. Na kraju su svi prisutni glazbeni večer zaključili pjevajući Gospi na čast pjesmu *Kraljice Svete Krunice* koju se kao takvu na poseban način štjeu tijekom mjeseca listopada.

Koncert maestra Paola Orenija

U nedjelju 4. listopada održan je treći koncert u sklopu ovogodišnjih Orguljaških večeri. Nastupio je mladi talijanski orguljaš, maestro Paolo Oreni. Na programu su se našli J.S. Bach, Franz Liszt, Charles-Marie Widor i maestrove vlastite varijacije.

Slušajući virtuozne izvedbe mladog talijanskog orguljaša, slušatelji su mogli na video zidu gledati rad njegovih ruku i

nogu što je dodatno doprinijelo snažnijem glazbenom doživljaju. Svoje oduševljenje su na poseban način izrazili nakon izvedbe improvizacije na melodiju marijanske pjesme *Zdravo Majko Djevice* hrvatskog skladatelja Albe Vidakovića. Dugotrajnim završenim pljeskom okupljeni ljubitelji glazbe u požeškoj Katedrali izmamili su od maestra dvije dodatne izvedbe na orguljama, a nakon što je pozdravio sve okupljene, izveo je još jednu izvedbu na pozitivu.

Barokna glazba

U nizu koncerata Orguljaških večeri u požeškoj Katedrali prigodom 18. obljetnice uspostave Požeške biskupije i svetkovine sv. Terezije Avilske o 500. obljetnici njezina rođenja, održan je u utorak 6. listopada solistički orguljaški koncert Krešimira Hasa, orguljaša i čembalista iz Zagreba. Na koncertnom programu bila su djela talijanskog skladatelja ranog baroka Girolama Frescobaldija; Capriccio in D Georga Böhma, skladatelja sjevernonjemačke orguljske škole; francuskog skladatelja, čembalista i orguljaša Louisa-Claudea Daquina; austrijskog skladatelja i bečkog klasika Franza Josepha Haydna, djela glasovitog Dietricha Buxtehudea te djela njemačkog genija orguljskog muziciranja Johanna Sebastiana Bacha.

Prisutni u požeškoj Katedrali mogli su uživati u baroknim skladbama poznatih talijanskih, francuskih, austrijskih i njemačkih majstora orguljaške glazbe.

Večer tokata

U četvrtak 8. listopada u sklopu Orguljaških večeri maestro Alen Kopunović Legetin održao je solistički koncert pod nazivom *Fiesta di toccata*. Okupljene ljubitelje orguljaške glazbe na početku je pozdravio katedralni župni vikar Nikola Legac. Podsjetio ih je kako maestro Alen od 1999. godine djeluje kao pontifikalni zborovoda i orguljaš u požeškoj Katedrali te je svima dobro poznat kao "bljeskovit i sjajan, efektan i virtuozan" umjetnik. Djela koja je izveo skladali su: Franjo Dugan, Theodore Dubois, Eugene Gigout, Percy E. Fletcher, Harry Rowe Shelley, Georgij A. Muschel, Léon Böellmann, Henry Mulet, Charles Maria Widor i Johann Sebastian Bach.

Virtuoznom izvedbom spomenutih tokata (od tal. riječi *toccare*, dotaknuti) maestro Kopunović Legetin "dotaknuo" je srca svoje požeške publike koja je izrazila oduševljenje njegovom interpretacijom.

»Volio bih pomagati ljudima poput sv. Leopolda Mandića«

Piše i snimila: Vesna Milković

Ovog ljeta Pleterničanin Hrvoje Šarić, najstariji od petero djece Nade i Predraga, primljen je u postulaturu Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda u Samoboru. Tako je započeo s prvim stupnjem odgoja u franjevačkom redu, a trebat će mu punih osam godina da postane ono što već neko vrijeme želi – svećenik. – Još sam u osmom razredu o tome razmišljao, ali tada je to bila samo ideja. Posljednje dvije i pol godine intenzivnije sam razmišljao. Želio sam biti siguran što doista želim te se uvjeriti da moja

odlučka nije bijeg od problema i stvarnosti - rekao je Hrvoje.

Poslije završetka srednje škole Hrvoje je upisao Fakultet elektrotehnike u Osijeku, a za vrijeme studija stanovao je u samostanu pa je imao priliku bolje upoznati život u njemu. – Tri mjeseca intenzivno sam razmišljao nakon čega sam otišao fra Zoltanu i rekao mu da razmišljam o tome da postanem svećenik. Upitao me: "Jesi li svjestan da neće biti lako i da polaziš na put golgotom te ćeš se morati *razapeti*?" Naravno, svjestan sam toga, ali na-

glasak nije na žrtvi jer kad nešto voliš, ništa nije teško – pojasnio je Hrvoje.

Prošla su dva mjeseca otkako je Hrvoje primljen u postulaturu. – Ovo je vrijeme koje si čovjek ne može pružiti u standardnom načinu života jer nam je ovdje omogućeno da brinemo samo za svoj odnos s Bogom te ostvarimo prepoznavanje i produbljanje poziva. Ovdje postoje godišnje i tjedne obveze. Moja godišnja obveza je posao administratora, a to znači da održavam računala, pomažem braći u korištenju računala, pravim prezentacije pjesama za mise i sl. Tjedne obveze su pospremanje stolova, kupnja kruha, pranje posuđa i drugo – rekao je Hrvoje. Dodao je kako su trojica od petorice braće u postulaturi iz naše Biskupije. Nedavno su posjetili i sestre klarise. – U ovom periodu formacije izleti nisu česta pojava; klarise smo posjetili da bismo upoznali naše sestre jer su one poznate još kao drugi franjevački red. Njihov život me se posebno dojmio. Takav život nam je teško zamisliv i kad vidimo rešetke, prvo što nam padne na pamet jest da su zatvorene, ali njihova lica i riječi svjedoče upravo suprotno – da u tom davanju u ljubavi primaju mnogo više – ispričao je Hrvoje kojeg nakon godine kušnje još čeka studij na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu.

– Kamo će me put odvesti nakon ređenja ne znam, ali volio bih pomagati ljudima i posvetiti se ispovijedanju poput sv. Leopolda Mandića. To su samo želje. Položit ću zavjet poslušnosti, a to znači da će mi potrebe drugih biti ispred vlastitih želja – dodao je Hrvoje.

TEREZIJA ĐURDIĆ, NAJSTARIJA STANOVNICA DOMA »SV. VINKO« U NOVOJ KAPELI

U svakom džepu 'fertuna' nosim krunicu koju više puta dnevno molim

Piše i snimila: Višnja Mikić

Terezija Đurđić (76) iz Donjeg Lipovca, sela koje u novokapelačkom kraju od pamtivijeka zovu Šušanje prva je i najstarija stanarka Doma za stare i nemoćne »Sveti Vinko« u Novoj Kapeli. Ovdje je već 26 godina.

S nama je listala uspomene iz mladih dana kada je njezino selo imalo puno više stanovnika nego danas. Sjeća se svoje kućice od prijesne cigle u kojoj su skromno, ali zadovoljno živjeli. Nakon nekoliko smrtnih slučajeva u obitelji, ostale su same njezina baka Eva, mama Manda i ona. Sjeća se kako je kod njih jedno vrijeme boravio i svećenik Josip Kunkera kojemu su baka i mama kuhale. On je ostavio traga u seoskoj donjolipovačkoj kapeli koju je uređivao kao i u cijelom onom kraju pa i na Gospinom polju koje danas pripada župi Vrbova. Kunkera je, kaže Terezija, puno pisao i čitao i bio okružen knjigama. Svojim djelima i radom o požeškom i drugim krajevima zadužio je mnoge; arheologe, povjesničare, lingviste i etnologue.

– Kada je uređivao našu kapelu, ako mi je trebala pomoć, zazvonio bi i za nekoliko trenutaka došli bi susjedi i seljani koji su mu se odmah pridružili u nekom započetom poslu koji nije mogao

sam obaviti. I ja sam mu, kao dijete, željela bilo kako pomoći. Budući da tada nije bilo asfalta pa su mu cipele bile blatne poslije svake kiše, ja sam

mu ih čistila premda se on tome opirao - prisjeća se Reza.

Pamti ona i procesije kroz selo prema središtu novokapelačke župe. Sjeća se i jednog lijepog običaja koji je bio ustaljen u prosincu, od svete Lucije do Božića. U selu su imali lijep Gospin kip koji su u spomenutom periodu nosili kroz selo. Taj bi kip svake večeri *noćio* kod druge kuće. Obitelj u koju je donesen kip posebno bi uresila i okitila mjesto na kojem je on stajao. Te večeri obitelj je bila na okupu i molila pred kipom koji je sljedećeg dana u procesiji nošen u drugu kuću.

Iako je krhkog zdravlja, 76-godišnja Reza još je nazočna jutarnjoj svetoj misi, a često pohodi i novokapelačko groblje nedaleko župne crkve. Ondje se pomoli za duše svojih pokojnika, a svakodnevno za njih i sve koji su joj dobri izmoli nekoliko krunica. Kaže da u svakom džepu *fertuna* i veste ima po jednu krunicu i nikamo ne ide bez njih. Puno se moli i svetom Franji Asiškom jer je u Franjevačkom svetovnom redu od davne 1957. godine. Rado dolazi u župni dvor na jutarnju kavu kod župnika i kapelana jer je uz ovaj župni dvor vežu uspomene na vrijeme kada je prije 26 godina došla u Novu Kapelu.